Ţara noastră aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă

Statul Român trebuie să-şi recupereze cheltuielile făcute cu învăţământul atunci când cetăţenii emigrează în alte state pag. 5

Document german din noiembrie 1940: Planurile Germaniei naziste pentru România, după ce ar fi câştigat războiul pag. 6

Fermierii actuali între „vis şi realitate“ sau cum s-a transformat „gospodăria ţărănească“, veche de mii de ani în... „fermă agricolă“ pag. 12

REFLECTOR argeşean

ZIAR DE ATITUDINE, ANALIZE, INVESTIGAŢII ŞI DEZVĂLUIRI

Director: **Dumitru BOȚILĂ** ● Anul XII - **Nr. 357** - 20 pagini - tiraj 2.000 ex. ● **7-22 noiembrie 2017** ● 2 lei ●

„Art. 1 din Constituţie: România este stat naţional, suveran şi independent, unitar şi indivizibil“

Autoritatea judecătorească pe înţelesul tuturor, inclusiv a domnului preşedinte pag. 4

Ionică, Ionică... fă lampa mai mică! pag. 8

EDITORIAL

JUSTIŢIA - „mingea de fotbal“ cu care preşedintele Iohannis îşi joacă un nou mandat

Oare până unde poate merge respectul poporului faţă de preşedinte?

În întreaga sa fire, România, datorită poziției sale geografice, reprezintă altceva față de toate țările de pe glob. Poate că „unii“ vor considera afirmația ca fiind una de sorginte naționalistă, chiar şi din partea unora care îşi trag rădăcinile de dincolo de Decebal şi Burebista. Aceştia însă au uitat câteva lucruri esențiale care au stat, stau şi vor sta veşnic la temelia acestei națiuni care indiferent de vicisitudini, vor dăinui veşnic. Le amintim acestor cetățeni care s-au născut pe pământ românesc, pentru care de peste 2000 de ani „s-a vărsat sânge în valuri“, exemplul începând cu Decebal, dacul neînfrânt, pe care şi romanii îl respectă şi acum după 2000 de ani, prin chipul sculptat pe Columna lui Traian. Dacă la început s-a chemat Domn, Voievod, Prinț, Rege sau mai recent preşedinte, această titulatură nu schimbă cu nimic esența atribuțiunilor principale. De mii de ani, poporul român şi-a respectat şi „s-a închinat„ conducătorului suprem indiferent de rangul avut. Mai mult decât atât, mai puțin în ultimii 100 ani, conducătorul suprem al poporului român avea drept de viață şi de moarte, drept ce i-a fost restricționat după alegerea în 1859 la Mica Unire a colonelului Alexandru Ioan Cuza. Din acest

(continuare în pagina 2)

Propunerile noastre pentru LOTO 6/49: 17 11 4 14 48 47

Citeşte-l şi dă-l mai departe!

(urmare din pagina 1)

moment, regilor şi preşedinţilor li s-au redus prerogativele drastic. După lovitura de stat din decembrie 1989 şi adoptarea unei noi constituţii, preşedinţii României printre acre se numără şi actualul preşedinte Klaus Verner Iohannis, i „s-au subţiat„ drastic prerogativele. Că o fi bine sau rău, alegătorul şi chiar clasa politică poate să citească legea fundamentală Constituţia. În ultimii 28 de ani, preşedinţii României au fost de unii adulaţi şi de unii huliţi sau chiar batjocoriţi. Poporul român s-a împărţit între pro şi contra după cum au avut unele interese materiale pentru a exista. La toate acestea au contribuit mijloacele media înmulţite peste noapte ca ciupercile care la fel ca şi poporul aveau interese de supravieţuire. În acest context, începând cu anul 2004 a avut loc un proces intens de manipulare prin presă şi televiziune care a împărţit societatea românească în „buni şi răi“ şi viceversa. La fel ca în Caragiale. „Sus Tudorache, jos Tudorache“. Această manipulare a condus în 2005 la alegerea pentru două mandate dintre care cel de-al doilea controversat a unui politician de marcă, în persoana comandantului de cursă lungă Traian Băsescu. Zece ani i-a trebuit poporului român şi clasei politice să îl dea jos prin două referendumuri, dar „fiara“ de dincolo de ocean şi de la Bruxelles a spus“**NIET**„. Poporul şi-a dus crucea cu demnitate şi suferinţă tăcând aşa cum a tăcut în 2000 de ani de istorie. Poporul muncitor sătul de „baliverne politice“ şi nu de mâncare, în anul 2014 în alegerile prezidenţiale, fiind manipulat şi de această dată în mod grosolan, au votat întâi un social democrat pentru ca la turul 2, în 2 săptămâni să se schimbe radical rezultatele stânga pierzând în două săptămâni peste 2 milioane de voturi. Că o fi bine sau rău, doar istoria o poate judeca pentru că justiţia românească împărţită şi ea în „**buni şi răi**„ nu a putut da un verdict inteligibil. Într-un cuvânt, din 22 milioane de români dintre care 18 milioane votanţi, românii au votat „**un neamţ**„ a cărui majoritate de vot se reducea la un oraş de talia Sibiului. Încă de la început, domnul preşedinte ales cu spijin de la Berlin şi Bruxellesa dorit nici mai mult nici mai puţin decât „**prerogative absolute**„: **partidul meu, guvernul meu** şi pe deasupra, **doamna mea**.

Cum a respectat preşedintele art.80 din Constituţie sau „minciuna stă cu regele la masă“

Timp de doi ani, pentru că în prezent, în 2017 în decembrie se împlinesc doi ani de când vorba poetului, „**minciuna stă cu regele la masă**„, domnul preşedinte a depăşit faza democratică a preşedintelui încălcând grosolan prevederile constituţionale ale art. 80 şi următoarele, până la 101. Că o fi bine sau rău, doar istoria o va dovedi. Numai că va fi prea târziu, pentru că domnul preşedinte Iohannis, când va termina mandatele, dacă nu va ajunge la puşcărie va fi cetăţean de onoare al statului german, urmând calea părinţilor şi a rudelor domniei sale. Nimeni şi nimic nu mă va face să-mi schimb părerea că aşa va fi. Domnul preşedinte nu a făcut în cei doi ani decât să distrugă poporul român, ţara românească şi prin toate măsurile unele impuse chiar împotriva Constituţiei să se dedice aproape în totalitate intereselor altor state şi a intereselor marelui capital din occident în detrimentul statului român şi a caitalului românesc. Oare poate domhul preşedinte spune că nu este adevărat? Iată exemplele: a încercat în 2015 lovitura guvernamentală pentru a-şi atinge scopurile politice şi economice prin „accidentul colectiv“ care în prezent are mai mare importanţă chiar decât cei peste 2 milioane de morţi în cele două conflagraţii mondiale prin care s-a dorit şi realizat Unitatea Statală a României. Asta a fost acum doi ani, iar acum, la împlinirea a doi ani domnul preşedinte este doar „plângăreţul“ accidentului colectiv pe care nici chiar justiţia care îi este obedientă, nu poate face lumină, aşa cum doreşte domnul preşedinte. La începutul celui de-al doilea an de preşedinţie domnia sa „s-a închinat“ nu la poarta otomană cum au făcut românii câteva sute de ani, ci la „**poarta Washingtonului**„, închinând ţara intereselor Americii, a unor state din Europaşi implicit intereselor războinice ale „marelui bloc militar NATO“. Acesta a fost păcălit prin trădarea lui Gorbaciov care a dus la desfiinţarea Tratatului de la Varşovia cu consecinţele ulterioare pe care doar istoria în anii următori, după ce America nu va ai fi mare putere dominantă în lume, va face lumină. Aici domnul preşedinte a încălcat grav Constituţia atunci când s-a angajat în numele poporului român şi a statului român „fără niciun drept“, să oblige guvernul de această dată de stânga ales în decembrie 2016 să aloce prin bugetul de stat pentru apărare, 2% din PIB-ul României, aceasta însemnând după analişti, cca. 7-8 miliarde de euro. Această sumă va fi reînnoită începând cu anul 2017 în fiecare an timp de 10 ani. Trebuie menţionat totuşi că domnul preşedinte Iohannis a fost primul şi probabil singurul preşedinte care a luat de la gura propriului popor hrana materială creând una dintre cele mai profunde crize materială şi morală a ţării, în condiţiile în care „motoarele economiei româneşti“ duduie din plin ajungând la 5-6% creştere economică. Dar de ea cine beneficiază? Majoritatea românului? Nu. Atunci cine? În primul rând beneficiază marile firme multinaţionale organizate statal în „Consiliul Investitorilor Străini“. Aceştia „taie şi spânzură“ economia românească influenţând negativ viaţa majorităţii poporului român, care adulmecând promisiunile de bunăstare din occident au devenit servitorii Europei. Ce face domnul preşedinte cu banii alocaţi peste noapte din PIB? Face înarmarea NATO. O înarmare rapidă datorită unor ambiţii politice de dominare a lumii din partea Americii. De aceşti bani este ştiut public se vor cumpăra avioane de luptă, tancuri şi armament modern pentru modernizarea armatei române. Numai că acest deziderat este fals, datorită faptului că o armată nu se profesionalizează doar prin armament. Armatele care fac aşa ceva sunt doar armate care luptă pe teritorii străine şi nu armată pentru apărarea unei ţări sau naţiuni. O politică de apărare cum este linia impusă României pentru a lupta împotriva imensităţii armatei ruseşti nu reprezintă decât o utopie militară. În condiţiile armatei române când timp de 20 ani i-au fost decimate armamentele numeroase, precum şi logistica îi mai trebuie nu 20 de ani ci 10 ani pentru a-şi reface potenţialul ofensiv datorită faptului că o armată din prima linie trebuie să aibe în linia spatelui frontului un sprijin foarte puternic. În ultimile 10 luni, domnul preşedinte nu a făcut altceva decât să distrugă picătură cu picătură actualul guvern rezultat în urma alegerilor. În toate luările de cuvânt, domnul preşedinte emite doar pretenţii de „dictator regal“ şi chiar mai mult, de parcă s-ar afla în „pielea fostului kaizer al germanilor“. Datorită acestui lucru, după ce am făcut o trecere în revistă a încercărilor de supunere forţată a idealurilor naţionale, aşa cum este precizat în legea fundamentală pe care domnia sa a jurat la investirea în funcţie că o va respecta. Numai că, acest jurământ a fost o farsă gravă pe care istoria o va sancţiona.

Preşedintele României are doar trei atribuţiuni fundamentale: veghereа la „respectarea Constituţiei", medierea între puterile statului precum şi politica externă şi apărarea. ATÂT...

Timp de doi ani, domnul preşedinte nu a făcut altceva decât, aşa cum a scris în cele două cărți autobiografice „Pas cu pas" şi cea de-a doua carte căreia nu mai doresc să-i pronunț numele, să distrugă ființa poporului român. Ce trebuie să facă? Sau mai bine zis ce ar fi trebuit să facă în aceşti doi ani? O vom analiza nu „pas cu pas" ci „punct cu punct", după cum urmează:

Art.1 -Statul român. „România este stat național, suveran şi independent, unitar şi indivizibil"...

Art 3 - Teritoriul României este ilanielabil; pe teritoriul statului român nu pot fi strămutate sau colonizate populații străine.

Art.12- Simboluri naționale. Drapelul României este tricolor; Ziua Națională a României este 1 decembrie. Imnul național este „Deşteaptă-te române!"

Art. 13- În România limba oficială este limba română (nu maghiară, nici germană, nici turcă).

Art.14 - Capitala României este municipiul Bucureşti (nu Bruxelles, Berlin sau Washington).

Datorită celor spuse, îl întrebăm pe domnul preşedinte şi pe europarlamentarii români de la Bruxelles, motivul pentru care România primeşte ordin de la Consiliul Europei prin Directive Europene, aşa cum primea România directive din partea lui Stalin după alegerile din 1946.

Preşedintele a uitat Constituţia privind cele trei puteri în stat

Toată tevatura sau cum îi place preşedintelui să spună „**ȚOPĂIALA ACTUALĂ**„ prezentată public pe posturile de televiziune în ultimile zile, nu este o dovadă mai bună că domnul preşedinte „**pregăteşte dictatura iohanistă**„, cum probabil domnia sa o cunoaşte din istoria statului de origine Germania. De aceea, obligatoriu trebuie să-i amintim politicos că probabil va înțelege „**limba română**„ că în țara care a fost impus să fie preşedinte există trei puteri în stat. Şi doar atât. Prima, cea mai importantă, este „**puterea legislativă care este Parlamentul**„. Acesta este „**organul reprezentativ suprem al poporului român şi unica autoritate legiuitoare a țării**„. Atât. Ceea ce doreşte şi impune domnul preşedinte, este o încălcare gravă a Constituției şi doar slăbiciunea aleşilor poporului ca urmare a „**sabiei doamnei Kovesi deasupra țării**„ face ca „**aleşii**„ să fie timorați iar unii dintre ei să fie aduşi cu cătuşe în fața alegătorilor datorită impunerii de la Washington a unei stări în România de nesiguranță, teamă, teroare, etc. Este adevărat totuşi că „**unii**„ dintre parlamentari au greşit îmbogățindu-se prin afaceri care în occident se cheamă loby, iar la noi sunt categorisite „penale". Poate domnul preşedinte datorită neînțelegerii limbii române nu ştie să citească Constituția „**în spiritul şi litera ei**„. Altfel, ar fi citit şi probabil ar fi şi înțeles art.61 care este „**clar şi fără echivoc**„. Faptul că şi în interiorul Parlamentului „aleşii" nu cunosc legea fundamentală, „**în spiritul şi litera ei**„ se datorează unei slabe selecții în perioada pre,ergătoare alegerilor când chiar la toate partidele este posibil să primeze principiile pe care ei le numesc donații iar noi le transformăm în „**mijloace necuvenite politice**„. Este adevărat că în prezent cel puțin în PSD, datorită faptului că DNA, „**a apăsat puternic pedala cătuşelor**„, acest fenomen de „**loby politic**„ a fost mai puțin sau aproape deloc în teritoriu, totul fiind lăsat la mâna preşedintelui Dragnea şi a unui grup al său de „**foarte apropiați**„. De aceea, considerăm faptul că organizațiile județene ale PSD -ului aproape nu au avut nici un cuvânt în propunerile care trebuiau să plece şi la parlamentarii de jos în sus. Doar liderii filialelor județene au fost scăpați de „**sabia lui Dragnea**„ care a impus de la centru tot. Că o fi bine sau nu, doar rezultatele vor hotărî. Celelalte partide parlamentare, în prezent în România şi-au pierdut în totalitate „**identitatea**„. Mă refer la Prtidul Național Liberal, care din partid național românesc s-a transformat prin trădarea conducătorilor săi în partid „**antiromânesc şi antinațional**„ contrar principiilor care l-au consacrat acum peste 150 ani. PNL cu un Ludovic Orban (cel mai slab preşedinte din istoria PNL) şi cu cele două „**feministe**„ care au condus partidul spre un dezastru total a ideii de național şi naționalism. De aceea, numai cine nu vrea să înțeleagă „**pupă mâna**„ conducerii de la Bruxelles. Această conducere are în frunte doar reprezentanții unor națiuni dominante în Europa, în fruntea cărora se află Germania, după principiul „**Germania, Germania, peste tot**„. (Parcă am auzit noi acest dicton în perioada 1930-1940). Aici la Bruxelles, în aşa zisul UE în frunte se află de ani buni „**un neamț şi un polonez**„. Englezii sătui de conducerea nemțească „**şi-au făcut bagajele şi au plecat**„. Franța în Europa nu mai contează ca putere, după ce doi reprezentanți ai săi foarte importanți li s-au găsit greşeli penale, amintind pe fostul preşedinte francez precum şi pe cei doi preşedinți a Fondului Monetar Internațional, oragnizație devenită statală la nivel global, cărora li s-au găsit fapte penale. Primul francez, preşedinte FMI, fost candidat la preşedinția Franței, i s-a înscenat „**amorul făcut cu o cameristă mulatră**„. Iar la celui de-al doilea preşedinte de origine franceză i s-a înscenat o deturnare de fonduri. Aceasta este politica UE la nivel european de care Parlamentul României este obligat să țină cont datorită „**Directivelor Europene**„. Atunci ne întrebăm de ce mai este trecut în Constituția votată de poporul român şi nu de conducătorii interesați ei UE? În interiorul organului reprezentativ suprem al poporului român, Constituția precizează la art.79 „**Consiliul legislativ**„. Acesta Consiliul legislativ, în prezent „**deşi este organul consultativ de specialitate al Parlamentului**„, aşa cum spune Constituția, s-a transformat într-un „super organ" atât deasupra Parlamentului, deşi este în interior, cât şi deasupra puterii executive. Facem această precizare pentru marele public care încă mai ştie să citească, că recent Guvernul a oprit emiterea nei ordonanțe de urgență şi a unor legi care trebuiau să ajungă la Parlament pentru adoptare, pentru a primi „**aviz**„ de la acest Consiliu Legislativ. Amintim factorilor decizionali că la art.79, acest consiliu legislativ are atribuțiuni de „**el ține evidența oficială a legislației României**„, funcționând conform Legii 73/1993, aşa cum scrie în „**cartea fundamentală a țării**„.

D. BOŢILĂ

Autoritatea judecătorească pe înţelesul tuturor, inclusiv a domnului preşedinte

Constituţia, ca lege fundamentală a oricărui stat din lume a României, precizează la art. 124 un lucru esenţial: „**înfăptuirea justiţiei**„. Aceasta are trei componente esenţiale pe care nominalizăm: **1. Justiţia se înfăptuieşte în numele legii; 2. Justiţia este unică, imparţială şi egală pentru toţi; 3. Judecătorii sunt independenţi şi se supun numai legii.** Pentru a înţelege şi domnul preşedinte, „**pe limba românească nu pe cea nemţească**„, judecătorul este reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ românesc. El fiind reprezentantul lui Dumnezeu înseamnă că reprezintă şi religia majoritară în ţară, aceasta fiind cea ortodoxă. Am spus acest lucru prin faptul că deşi nu este legiferat, religia ortodoxă fiind „autocefală" are şi propriile sale autorităţi de judecată stabilite de BOR. Această biserică are şi sancţiuni uneori chiar mai drastice decât cele din închisorile actuale româneşti unde cuvântul de ordine este „**boieria**„, adică stai în celulă ca un boier, având toate facilităţile de trai, ceea ce în canoanele bisericeşti, mai cu seamă pentru călugări, nu sunt. Călugării şi personalul mânăstirilor beneficiază de o viaţă monahală deosebit de grea datorită canoanelor. Aceştia se trezesc dimineaţa la ora 4, în condiţiile în care la puşcărie te trezeşti la ora 6-7. Călugării după o masă de dimineaţă destul de austeră fără prea multe calorii, „**trec la muncă până la prânz**„. Puşcăriaşii se odihnesc se odihnesc în camere, nefiind obligaţi să muncească, aşteptând masa de prânz de la ora 13 care obligatoriu în fiecare zi trebuie să aibe carne şi două feluri de mâncare plus desert. Aceasta în condiţiile în care un călugăr consumă zilnic cel mult 4-5 sute calorii şi munceşte puşcăriaşul primeşte zilnic între 2000-2500 calorii, „pe săturate". Am făcut această apreciere pentru a înţelege motivul pentru care am considerat că importanţa judecătorilor se ridică deasupra „**tuturor puterilor statului**„. Faptul că în art.124 Constituţia nu detaliază cele 3 atribute fundamentale ale autorităţii judecătoreşti, lăsând la latitudinea „**omului de pe pământ**„, când în realitate judecătorul este „**trimisul lui Dumnezeu pe pământ**„. Daca este aşa, ne întrebăm câţi dintre judecători se duc regulat la biserică? Câţi dintre judecători îşi fac un proces de conştiinţă atunci când se pregătesc să dea o sentinţă în cadrul unui dosar atât penal cât şi civil. Spunem acest lucru, pentru că după fiecare şedinţă de judecată, unde sunt între 40-70 cauze pe rol, judecătorul poate să dea pronunţarea imediat după câteva ore? De aceea, „**reprezentanţii lui Dmnezeu pe pământ**„ greşesc în proporţie de 90%. De ce am spus acest lucru? Pentru că în prima instanţă se socoteşte că au greşit doar 30% datorită faptului că există posibilitatea celor două instanţe superioare: Tribunalul şi Curtea de Apel, unde „cetăţeanul pământean" are posibilitatea să conteste deciziile judecătorului de fond care oricât aş fi de „**Dumnezeu pe pământ**„ nu poate judeca numărul mare de cauze ca urmare a numărului mare de dosare din justiţia românească care pentru anul 2017 se ridică la aproape 3 milioane de dosare. Cât de imparţială şi egală pentru toţi poate fi „justiţia pământeană" rămâne de văzut, iar faptul că sunt aşa multe dosare, ar trebui să dea de gândit mai repede, atât puterii legislative cât şi controversatei puteri executive, reprezentată de primul ministru şi doar într-o mică măsură preşedintelui. Dar despre aceasta vom discuta când vom vorbi despre puterea executivă. Aşa cum am precizat la început, la art.126 din Constituţie- „**instanţele judecătoreşti**„ acest articol care ar fi trebuit să fie chiar înaintea art.124 face următoarea precizare importantă la paragraful 1: „**justiţia se realizează prin Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi prin celelalte instanţe judecătoreşti stabilite de lege**„. Iar la alin.3 aceasta precizează: „**Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie asigură interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către celelalte instanţe judecătoreşti**„, adică obligativitatea Judecătoriei, Tribunalelor şi a Curţilor de Apel conform ierarhiei şi prevederilor constituţionale, să ţină cont de „**judecătorul suprem pe pământ**„ reprezentat de ICCJ. Pentru a concluziona prevederile legii fundamentale, putem spune fără a greşi că „**Dumnezeu din Cer pe Pământ ne conduc pe noi oamenii împărţind lumea în: buni şi răi sau vii şi morţi**„. Că pot greşi şi Dumnezeii de la ICCJ este o altă problemă şi doar aşa zisul Dumnezeu din Cer cel atotputernic şi nevăzut poate să influenţeze conştiinţa celor de la Bucureşti. Pentru că ICCJ fiind un reprezentant central atât pentru ortodocşi cât şi pentru celelalte credinţe minoritare din România, îşi are sediul central lângă Parlamentul României probabil chiar ceva mai departe de autoritatea executivă reprezentată de Guvern care este cel mai important şi de preşedinte care şi el în România „**pluteşte**„ undeva în neant el fiind doar un fel de „**Sfântul Gheorghe pe pământ**„ având în vedere atribuţiunile sale de „**comandant al forţelor armate**„. Acestea sunt pe foarte scurt atât cât ne permit paginile ziarului şi pe înţelesul publicului cine este „**justitia**„ în statul român şi de ce cetăţenii au obligaţia să fie respectuoşi până aproape să ajngă servili în faţa judecătorului.

Justiţia nu trebuie impusă prin forţa actelor juridice, ea trebuie să constituie un element fudnamental al fiinţei omului care trebuie să creadă în ea nu prin coerciţia legii, ci prin „**judecata dreaptă**„ pe care o face. Ori în condiţiile în care actualii judecători cu precădere tineri au un comportament social şi moral îndoielnic, unii dintre ei sigur că într-un viitor mai îndepărtat vor fi „**trăzniţi**„ de judecătorul suprem. De aceea credem cu tărie că la admiterea în magistratură un subiect sau o condiţie ar trebui să fie o recomandare cu privire la moralitatea sau moralităţile judecătorilor. Un tânăr judecător care nu se poate abţine de unele „**apucături lumeşti**„ precum: modernismul exagerat din muzică, sport, vestimentaţie, niciodată nu va fi un judecător competent să reprezinte pe Dumnezeu pe pământ. Un judecător fără credinţă indiferent de confesiune, întotdeauna va fi un judecător care va judeca greşit. Un judecător cu multe păcate nedestăinuite prin spovedania unui preot, niciodată nu va fi un judecător corect şi pe placul „**lui Dumnezeu cetăţeanul**„. În justiţie nu trebuie să existe „**judecători atei**„, adică cei care nu cred în Dumnezeu. Spunem acest lucru, pentru că cetăţeanul trebuie să jure pe Biblie că spune adevărul, iar jurământul pe Biblie reprezintă „**primul element în care individul este pus să gândească profund**„. O altă meteahnă a justiţiei pământene este reprezentată de pregătirea făcută în învăţământul superior privind specialitatea „**drept**„. Considerăm necesar ca la intrarea într-o facultate de drept să existe o probă obligatorie la fel ca acea probă de efort fizic la intrarea în armată, jandarmerie şi la facultăţile de sport. Fără nicio discuţie, că datorită importanţei justiţiei această probă care nu există la intrare în facultate sau magistratură, ar trebui găsită şi inventată, ca o necesitate a pregătirii morale şi psihologice a individului. Acest lucru consider că este necesar datorită unor fapte grave săvârşite de unii judecători, amintind în acest fel pe judecătorul de la Craiova care şi-a dat jos pantalonii arătându-şi fundul, iar exemplele ar putea continua. Într-un cuvânt, un judecător trebuie să se mulţumească cu ce îi dă statul. Să fie incoruptibil. Să nu se lase influenţat de nimeni nici chiar de părinţi, fraţi şi rude apropiate. Înainte de a pronunţa o hotărâre, trebuie să o chibzuiască prin aceea că trebuie avut în vedere o paletă largă de evenimente, documente, unele din ele prezentate de avocaţii din părţi, fiind chiar false. Aceasta trebuie să fie „**viaţa unui judecător**„ care trebuie trebuie să se asigure cu viaţa monahală a unui călugăr dacă ne referim doar la etica şi moralitatea acestora. Deocamdată atât privind scurta analiză a celei de-a treia putere în stat reprezentată de autoritatea judecătorească.

DUMITRU CÂRCENI

Statul Român trebuie să-şi recupereze cheltuielile făcute cu învăţământul atunci când cetăţenii emigrează în alte state

Cheltuielile cu învăţământul stau la baza viitoarelor pensii

După alegerile din noiembrie 1946 for ele autointitulate „democratice” (Blocul Partidelor Democratice, în fruntea cărora se situa, sub protec ia marelui Partid Comunist bol evic al URSS, micu ul partid comunist din România, ie it din ilegalitate odată cu lovitura de stat dată de regele Mihai I al României la 23 august 1944) au ie it victorioase. Nu este aici locul i nici nu pretind că a i avea calificarea i căderea de a face o judecată de valoare asupra viitorului ării în situa ia în care dictaturii militare antonesciene i-ar fi urmat o preluare a puterii de către for ele politice tradi ionale (liberale sau na ional- ărăniste). Haosul i debusolarea în care se aflau aceste partide, fără niciun fel de sprijin exterior, a fost demonstrată de bâlbâielile celor trei guverne de dreapta ce s-au succedat în primele ase luni ce au urmat actului de la 23 august, haos ce a condus la impunerea (cu pumnul în masă spun legendele) „guvernului de largă concentrare democratică” condus de dr. Petru Groza, numire agreată i chiar impusă de partidul comunist cu sprijinul „garantului” sovietic, dar şi cu închisul ochilor din partea Americii, singura câştigătoare detaşat a războiului.

După 30 decembrie 1947 şi înlăturarea regalităţii, la 1 ianuarie 1948, a avut loc cel mai mare program de dezvoltare economică, militară, socială, educativă şi dezvoltarea învăţământului de toate gradele. În materialul de faţă prezentăm succint câteva elemente esenţiale privind măsurile luate de guvernul de stânga, zis comunist. Aceasta în condiţiile în care, la alegerile din 1946 a avut loc o lovitură de stat dată de "puterea stalinistă" care a fost precedată de cumplita secetă, cea mai mare din ultimii 100 de ani, care a dus la morţi de foame dar şi încercarea de "mituire a României" prin aşa-zisul ajutor american, materializat în special în şcoli prin câteva produse distribuite şcolilor, printre care: "lapte praf în loc de lapte românesc, marmeladă şi un fel de margarină cu care se hrănise armata germană în timpul războiului".

Sigur este faptul că următorii doi ani, respectiv 1948-1949, până la mijlocul anilor 1950 a fost o perioadă grea privind situaţia materială a majorităţii populaţiei, ca urmare a naţionalizării la 1 ianuarie 1948, urmată de raţionalizarea produselor alimentare şi industriale, introducându-se cartelele prin care puteai să cumperi doar: o pereche de pantofi la un an, un palton numit "loden", o cămaşă, 3 metri de stofă pentru costum, iar pentru mâncare, pâinea la jumătare de kilogram de persoană pe zi. După 1950, o dată cu introducerea, începând cu 1948 a electrificării ţării după "modelul leninist", Statul Român, prin forma de guvernământ impusă de Stalin şi acceptată fără murmur de America, Anglia şi Franţa, a început un amplu program de alfabetizare ţinând cont că aproape 60% dintre cetăţenii nu ştiau să scrie şi să citească, ci doar puneau degetul (cum de altfel, probabil, se va întâmpla în următorii ani, după ce prin înţeleapta conducere de la Bruxelles ni s-a impus economia de piaţă, noi am spune catastrofală pentru români). Învăţătorii şi profesorii, în perioada 1950-1954, au fost obligaţi să bată porţile caselor, deplasându-se acasă la fiecare neştiutor de carte aproape zilnic după orele de program, încercând şi chiar reuşind să înveţe cetăţenii operaţiunile cele mai simple care stau la baza învăţământului: citirea şi matematica prin cele patru operaţiuni: adunarea, scăderea, înmulţirea şi împărţirea. Din rândul acestor analfabeţi, prin măsurile chiar de coerciţie luate de statul "aşa-zis comunist" s-au născut şi dezvoltat viitorii oameni de cultură, ingineri, tehnicieni şi muncitori cu înaltă calificare. Acestea în timp de 25 de ani au construit până în 1989 moderna Românie care a fost râvnită de marile puteri occidentale în fruntea lor aflându-se America. Aceasta, probabil, a împărtăşit ideile distructive ale lui Hitler prin "Germania, Germania peste tot" iar americanii le-au continuat şi dezvoltat prin "America, America peste tot". Că este adevărat o dovedeşte faptul că imediat după ce s-a terminat bombardamentul asupra Japoniei a început dezastruosul război din Indochina în care au fost implicate forţe importante americane care nu au participat la cel de-al doilea război mondial. În schimb, a început marele război care a divizat Coreea în Nord şi Sud, Vietnam, Cambogia, Laos, etc.

În toată această prrioadă, România, prin cetăţenii săi, foşti analfabeţi, a dat umanităţii mari personalităţi ale artei, culturii, ştiinţei, politicii şi economiei.

Aceşti analfabeţi au exportat cultura, ştiinţa şi cercetarea economică în toate ţările Europei încât în decembrie 1989, când ni s-a impus deschiderea graniţelor, primii care au fost ademeniţi către "sărăcita Europă de Vest" au fost în primul rând creierele de toate dimensiunile: de la electricieni, sudori, lăcătuşi, mecanici, maiştri şi tehnicieni, ingineri şi cercetători până la chiar "tineri aventurieri" căutând o viaţă mai bună, mai fără muncă.

Trebuie precizat un fapt deosebit de important. Sistemul aşa-zis comunist a avut înţelepciunea să protejeze migraţia inteligenţei către statele ademenitoare prin "bariere fiscale sau băneşti". Vrei să pleci în Occident, să lucrezi sau să te plimbi? Statul te punea să plăteşti cheltuielile de şcolarizare după un număr de ani când considera că şi-a amortizat cheltuielile cu învăţământul care erau suportate de stat, adică de toţi cetăţenii care produceau plus valoarea, adică munceau. Dar ce s-a întâmplat?

Statul Român trebuie să recupereze de la cetăţenii şcolarizaţi pe banii statului cheltuielile făcute de noi toţi

În prezent, cea mai mare fraudă făcută Statului Român după aservirea tuturor bogăţiilor României de către clasa politică de dreapta este reprezentată de racolarea inteligenţei din partea puternicelor ţări din Occident a tinerei generaţii şi chiar a persoanelor cu mare calificare profesională care sunt ademeniţi să-şi părăsească ţara şi să muncească şi să aducă plus valoare acestor ţări. Sigur că unii dintre ei se vor întoarce acasă mai devreme sau mai târziu. Unii cu bani, alţii fără niciun ban, rămânând doar cu "plimbări îndelungate", urmând ca după ce au împlinit vârsta de peste 50 de ani nu mai prezintă interes pentru marile puteri şi vor veni în ţara natală şi vor solicita ajutoare sociale, cum deja se întâmplă în prezent, când din cca. 5,2 milioane de pensionari, aproape 2 milioane sunt chiar asistaţi social care au lucrat sub 10 ani pe teritoriul ţării.

De aceea credem că este o obligaţie existenţială a protejării sistemului de pensii pentru viitorii ani pentru ca Parlamentul şi clasa politică să dea o lege prin care toţi cetăţenii care au beneficiat de cheltuieli făcute de Statul Român cu învăţământul începând cel elementar să fie obligaţi după cca. 7-10 ani de lucru pe teritoriul României în diverse profesii în care s-au calificat să achite cheltuielile de şcolarizare. Precizăm acest lucru, întrucât în mod "criminal" unele state din Europa, precum Anglia, Franţa, Spania, Germania, Olanda, Suedia, etc. ademeneşte prin promisiuni economice tinerii cetăţeni care s-au şcolarizat din banii românilor care au dorit şi doresc să trăiască în gospodăria tradiţională românească, veche de mii de ani. România nu trebuie să rămână o ţară a bătrânilor şi a neghiobilor. România trebuie să-şi protejeze "starea existenţială" pe care Dumnezeu sau natura ne-a dat-o, iar noi avem obligaţia să o protejăm, indiferent prin ce mijloace. Din nou, reiterăm propunerea către cei doi Preşedinţi ai Parlamentului, către Primul Ministru şi către prim-miniştrii care vor veni în viitorul apropiat să facă urgent o lege prin care România să-şi protejeze creierele şi cheltuielile făcute cu pregătirea profesională a cetăţenilor. Special nu am spus niciun cuvânt de atribuţiunile Preşedintelui pe care nu-l interesează România ca ţară. Domnia sa nu este doar un reprezentant al Statului German prin care se doreşte "exportarea politicilor germane către Est, cu precăere către România". Acesta este preşedintele nostru pe care trebuie să-l respectăm de voie sau de nevoie. Că de asta, înpreună cu "turcitul de Preşedinte Băsescu" ne-a impus creerea celei mai puternice forţe de coerciţie împotriva clasei politice (cu precădere împotriva stângii) reprezentată de Direcţia Naţională Anticorupţie. Dacă acest DNA, prin oamenii săi, care sunt majoritatea zdrobitoare "români neaoşi", ar înţelege că şi cei care prin politica lor exportă creiere în Occident, ar trebui să fie traşi la răspundere penală.

Credem că acest mesaj va ajunge mai devreme sau mai târziu să fie cunoscut de marea majoritate a populaţiei, dar şi de liderii politici, nu doar din Parlamentul României, ci de liderii politici locali de la organizaţiile locale, orăşeneşti şi judeţene.

VICTOR VERNESCU

Document german din noiembrie 1940: Planurile Germaniei naziste pentru România, după ce ar fi câştigat războiul

Un document german din nov. 1940, redescoperit recent în Arhivele Nationale, arunca o lumină inedită asupra planurilor Germaniei naziste pentru România, după ce ar fi câştigat războiul.

Documentul pare să fie întocmit de un diplomat german ataşat la Bucureşti şi vizează o scurtă descriere a societăţii şi istoriei României, precum şi modul în care Reichul ar trebui să procedeze în relaţiile cu această ţară.

Dar să lăsăm documentul să vorbească de la sine:

România de pe cele două părţi ale Carpaţilor reprezintă două entităţi deplin diferite. Transilvania şi Banatul sunt marcate de Europa Centrală; Valahia, Moldova şi ţinuturile de la gurile Dunării sunt mai degrabă oriental-asiatice. Încă din secolul al X lea cultura ţărănească şi orăşenească a Imperiului a ajuns până la arcul carpatic. De cealaltă parte a Carpaţilor nu s-a putut clădi ceva asemănător, de aici începe un spaţiu colonial care nu este capabil să trăiască într-un mod propriu şi este influenţat de formele exterioare. Valahia şi Moldova au fost dependente de imperiile german, turc şi rus şi din păcate la dorinţa acestor puteri au devenit state „independente".

„Naţiunea română" nu este nici în ziua de azi nimic altceva decât o legendă a istoriografiei. Până în secolul al XIX lea nu a existat de fapt decât o viaţă vegetativă a micului popor de ţărani şi păstori valahi care număra cu puţin peste un milion de oameni care niciodată nu au avut o clasă conducătoare proprie ci nişte profitori patriarhali care se schimbau adesea. Înmulţirea de zece ori a acestei populaţii în secolele XIX şi XX s-a reuşit prin apariţia sistemului industrial european care a transformat stepele în terenuri agricole. Această mare şansă economică s-a transformat, ca la toţi primitivii, într-o creştere a populaţiei. De aici a rezultat un număr mai mare şi o clasă de mari proprietari lacomi care nu aveau nici o legătură cu pământul şi cu masele muncitoare; fără să existe un popor şi cu atât mai puţin o naţiune. Puţinul care are legătură cu voinţa poporului vine din Transilvania. În cercurile românilor emigraţi aici ca forţă de muncă, în urma contactului strâns cu cultura mărcilor de graniţă ale Imperiului a apărut dorinţa de a da o viaţă mai bună neamului propriu. Însă până în ziua de azi s-a rămas la stadiul de dorinţă.

Aceasta nu putea să fie altfel, spune Garda de Fier deoarece clasa conducătoare străină orientată doar spre câştig a nimicit toate încercările de îmbunătăţire. Faptul că turcii, grecii, evreii şi alţi străini au devenit zeii idealului îmbogăţirii fără limite şi acceptarea corupţiei ca sistem au făcut ca aceste dorinţe idealistice să nu aibă nici o şansă. Abia revoluţia din 1940 a dat ocazia unei renaşteri a poporului român pentru o viaţă de naţiune independentă.

Ar fi o greşeală acceptarea necritică a acestei teze a Gărzii de Fier. Este adevărat că mişcarea lui Codreanu este cea mai puternică expresie de sănătate şi voinţă proprie care a apărut în rândurile populaţiei României. Putem astfel vedea că există aici substanţe ale unei rase vrednice. Este însă îndoielnic că acestea sunt destul de puternice pentru a crea un stat şi a transforma o populaţie într-un popor. În primul rând nu există un conducător şi nici o clasă conducătoare. Codreanu şi 17.000 de comandanţi subordonaţi au fost înlăturaţi şi „poporul" nu s-a mişcat. Revoluţia nu a fost făcută de Garda de Fier, ci de Antonescu, un general despre care se poate spune că este un bărbat curajos. Lovitura de stat i-a reuşit deoarece inamicii săi au fost nişte nemernici laşi. Şi chiar şi aşa Antonescu nu ar fi reuşit nimic dacă prăbuşirea politicii externe a vechiului sistem nu i-ar fi pus în mână toate atuurile.

Revoluţiile adevărate au drept urmare modificarea politicii externe. Noua Românie însă trăieşte de la început pe baza atotputernicei bunăvoinţe a Axei, chiar şi din punctul de vedere al politicii interne. Anume nu împotriva unor puteri străine a trebuit Antonescu să cheme trupele germane, ci împotriva propriei sale armate şi împotriva rezistenţei din cadrul aparatului de stat pentru că într-adevăr nu avea la îndemână forţe proprii care să îi fie alături. Într-o ţară ai cărei ofiţeri, funcţionari şi intelectuali aproape fără excepţie sunt obişnuiţi să trăiască din trădare, acest bărbat care înainte de toate pretinde cinste s-a confruntat imediat cu o duşmănie crescândă. De asemenea trebuie evitată luarea drept realitate a viselor gardiştilor. Noua Românie va avea nevoie pentru totdeauna din punct de vedere al politicii externe de sprijinul trupelor germane, iar din punctul de vedere al politicii interne pentru cel puţin câteva decenii.

Garnizoanele germane din România îi dau Reichului garanţia că nu vor apărea dezordini în sud-estul spaţiului său vital care ar fi păguboase din punct de vedere politic şi pentru situaţia aprovizionării sale. Mulţumită capacităţii populaţiei româneşti de a răbda de foame, mica supraproducţie agrară a României va fi la dispoziţia Reichului şi petrolul îşi va găsi drumul spre Reich câtă vreme acesta va curge. Astfel prin aceste exporturi româneşti se pare că vor asigurate lipsurile industriei germane. Apare acum întrebarea dacă Reichul trebuie să se mulţumească cu atât. Nu ar fi mai degrabă în interesul său să folosească pe deplin bogăţiile naturale şi forţa de muncă din această ţară apropiată?

Recolta medie la hectar în România este doar puţin mai mare decât jumătate din media Reichului, în ciuda faptului că terenul este în general cu mult mai bun decât cel din Germania. De asemenea nu sunt folosite nici pe departe toate oportunităţile agricole ale României. Tratatul Wohlthat a indicat numeroase căi rin care să fie folosite puterile economice ale României şi să fie însufleţite schimburile comerciale. Tratatul este în continuare în vigoare şi piedicile politice care se opuneau punerii lui în aplicare au dispărut. Fără îndoială că mijloacele prevăzute în tratat pot fi folosite acum mai bine, însă este nevoie de un discipol dornic de învăţătură şi care să fie capabil de dezvoltare asupra căruia să se facă simţite efectele pedagogice. Însă această viziune trebuie mai întâi analizată în mod corect. Întreaga dezvoltare istorică pasivă de până acum a României vorbeşte împotriva unei posibilităţi de acest fel.

Cunoscătorii ţării ne asigură că populaţia României nu este una ambiţioasă şi că în mod oriental-slav se mulţumeşte cu astâmpărarea foamei în loc să se străduiască să îşi asigure toate cele necesare. Religiozitatea moartă a bisericii ortodoxe îi întăreşte în această atitudine. Faptul că credinţa ortodoxă se găseşte alături de ideea naţională şi de cea de ordine în ideologia Mişcării Legionare ne face să nu ne aşteptăm la nici un fel de schimbare.

Dacă se doreşte ca România să nu fie doar păstrată ci să fie folosită pe deplin acest lucru nu poate avea succes doar prin consiliere, ci prin metode coloniale. Pentru aceasta este nevoie ca în locul proprietăţilor ţărăneşti minuscule prost exploatate să apară mari moşii care să fie administrate după metode moderne sub conducere germană. Apoi trebuie ca forţa de lucru care acum leneveşte să fie ocupată intensiv pe model colonial cu agricultura şi trebuie alcătuite mair armate de muncitori care să refacă sistemul de drumuri extrem de înapoiat. Industriile care necesită forţă de muncă intensivă trebuie să fie transferate din Reich în România.

În acest fel i se va da poporului german din România o şansă de implicare care să îi dea şi conştiinţa că joacă un rol important în cadrul Reichului. Poporul german din România a devenit de puţină vreme o corporaţie de drept public. Ei se poat alătura drapelului Reichului şi pot să îşi satisfacă serviciul militar în regimente proprii. Prin aceasta se reuşeşte ca Reichul să nu cedeze acest vechi post de graniţă, ci să îl păstreze şi cum este de dorit, să îl dezvolte. Ţara de dincoace de Carpaţi poate prin munca saşilor transilvăneni să primească din nou caracterul unui district german. De asemenea grupul etnic german oferă o rezervă necesară de oameni cunoscători ai ţării care să fie folosiţi pentru rezolvarea problemelor de cealaltă parte a Carpaţilor.

Aceste sarcini pot fi îndeplinite fără să fie atinsă suveranitatea formală a României (caracteristicile cele mai importante ale suveranităţii oricum îi lipsesc acestui stat) şi fără ca să fie blocate posibilităţile de dezvoltare ale puterilor vrednice din rândul populaţiei româneşti. Modalitatea de acţiune trebuie să fie o impunere pe cale paşnică. Nu ar trebui să fie dificil de obţinut sprijinul guvernului român pentru înfiinţarea unor moşii model şi treptat numărul acestor mari moşii să fie crescut. De asemenea nu ar trebui să fie întâmpinate obstacole de netrecut pentru punerea sub regie germană a construcţiilor de drumuri şi canale. Nu este nevoie de mijloace violente pentru penetrarea industrială. Există destul capital în Reich care caută oportunităţi şi care printr-o organizaţie centrală de intermediere în mod planificat să fie orientat către România.

Printr-o politică românească bazată pe realităţi şi nu pe programul imposibil de realizat al unei minorităţi de gardişti fiecare va primi ceea ce i se cuvine: masele capabil de dezvoltare o mai bună supraveghere şi alimentare ca până acum, germanii vor primi conducerea în ceea ce priveşte interesele Reichului şi foloasele cuvenite pentru contribuţia şi responsabilitatea lor politico-militară, forţele vrednice de origine românească vor primi participarea la guvernare şi administrare, conducerea producţiei şi a comerţului.

Misiunea militară germană din România trebuie să apere ordinea astfel încât să nu mai fie posibile dezordinile. Reichul german nu trebuie să lase să îi scape posibilităţile coloniale care se găsesc la uşa sa.

Acest document a fost datat 4 noiembrie 1940, adică la începutul celui de al doilea război mondial, când regele Carol II abia fusese alungat de pe tron, regimul antonesciano-legionar era în primele lui zile, iar misiunea militară germană abia se instalase la Bucureşti.

Din fericire (deşi unii ar spune că din păcate) aceste planuri ale Germaniei naziste nu au fost niciodată puse în aplicare pe deplin (cu excepţia favorizării minorităţii germane şi exploatarea materiilor prime româneşti) deoarece, ştim cu toţii, Hitler a pierdut războiul.

Documentul rămâne însă unul deosebit de interesant, mai ales pentru cei care se întreabă ce ar fi fost dacă Hitler ar fi câştigat războiul şi cum ar fi arătat România în acel context.

PRELUAT DE LA BLOŢU AMILCAR

Au fost sărbătorite şase cupluri la „nunta de aur“

Eveniment important organizat la Runcu de Primarul Brebeanu

Duminică, 29 octombrie 2017, la doar câteva zile de la marea sărbătoare tradiţională românească de Sfântul Dumitru, primarul şi Consiliul Local, împreună cu un număr important de cetăţeni, au avut onoarea, într-un caru festiv, să-i cinstească pe cetăţenii runceni la aniversarea a 50 de ani de la căsătorie. Evenimentul a avut loc în noua clădire a Centrului Cultural al comunei Runcu de Dâmboviţa.

În jurul orelor 13:00, în sala de festivităţi a centului, frumos aranjată, au luat loc la mese cele şase cupluri de sărbătoriţi însoţiţi fiind de copii, rude apropiate şi prieteni, dar şi de întregul personal al Primăriei Runcu care au asigurat o servire ireproşabilă a unui „meniu tradiţional runcean“ compus din sarmale şi tocăniţă de batal, făcută chiar după reţeta Primarului Brebeanu.

Festivitatea de sărbătorire a 50 de ani de căsătorie a cuplurilor se organizează anual la Runcu de către conducerea Primăriei şi Consiliului Local. Aceasta a fost deschisă de un sobor format din cei 4 preoţi parohi ai celor patru biserici din satele componente.

Sobrietatea deschiderii evenimentului a fost deosebită, cei patru preoţi s-au întrecut pe sine înşişi prin slujba îndelungată săvârşită în cinstea celor şase perechi evlavioase care au îmbrăţişat religia ortodoxă din tată în fiu şi de care nu se vor despărţi până la moarte, aşa cum ne spunea unul dintre sărbătoriţi. Pentru runceni religia ortodoxă reprezintă viaţa şi existenţa lor milenară care i-a ţinut din tată în fiu pe aceste meleaguri care nu întotdeauna au fost, datorită vremurilor, prietenoase cu ei, ţinând cont de faptul că localitatea Runcu a fost o localitate de graniţă a Imperiului Austro-Ungar.

Runcenii, oameni gospodari, buni crescători de animale, buni familişti, iubitori de ţară, care au făcut eforturi în cursul anului 2017, şi din fondurile strânse cu grijă, din iniţiativa Primarului Brebeanu, au înălţat în Vârful lui In cel mai grandios monument dedicat eroilor Primului Război Mondial şi al morţilor marilor bătăţii de la Mărăşti, Mărăşeşti şi Oituz după 100 de ani de la monumentul Regelui Ferdinand intitulat „Crucea de pe Caraiman“.

Conducerea primăriei, în frunte cu primarul, i-au felicitat pe sărbătoriţi, s-au fotografiat, au ciocnit împreună un pahar de ţuică de Runcu şi un pahar de şampanie românească.

Primarul a avut în vedere ca pe scena Centrului Cultural, până târziu în noapte, participanţii la eveniment să fie agrementaţi de o formaţie de muzică populară de la Piteşti.

(continuare în pagina 14)

Ionică, Ionică... fă lampa mai mică!

Municipiul Piteşti este cunoscut ca localitate nu doar de 7-8 sute ani ci arheologic de peste 5500 ani înaintea lui Christos. Această atestare este trecută în cartea arheologului Ovidiu E. Moţ de care "cultivatul primar" Ionică probabil nu a auzit. Aceasta în condiţiile în care dumnealui are doar "cultura deşertăciunilor". Nu ştiu dacă domnul primar a mai citit vreo carte după terminarea facultăţii. Cert este că de unde nu e... nici Dumnezeu nu cere. De aceea, redacţia ziarului a pus un colaborator cu camera ascunsă să asculte părerile unor cetăţeni şi să tragă o concluzie pe care ziarul o transmite conform accesului liber la informaţii. Poate că măcar de această dată domnia sa va spune ceva. Că nu avem dreptate. Că firma Salpitex care se ocupă de curăţenie străzilor şi a parcurilor este "lacrima Cristi" iar străzile în Piteşti strălucesc şi sunt stropite vara atunci când căldura este năucitoare. Sau poate ne va răspunde în polemică domnului primar motivul pentru care Primăria municipiului Piteşti nu are o evidenţă cu privire la clădirile monumente istorice care se deteriorează şi sunt distruse, încât în următorii 5-10 ani nu vor mai exista clădiri vechi de peste 100 ani. Iar lista cu preocupările de care ar trebui să se ocupe domnul primar secondat de doi viceprimari, de un secretar general de primărie, de nu ştiu câţi directori generali din primărie care sunt pe funcţie de ani buni şi care "mănâncă din banii publici" pe săturate. Dar probabil după domnul primar, aşa cum spune proverbul, "după noi, potopul". Poate să vină războiul care este la uşă iar cetăţenii vor fi victime precise în cadrul unui conflict întrucât mijloacele de semnalizare prin alarmare sunt doar funcţionale în mintea domniei sale. Reporterul nu a avut posibilitate să ia la pas toate nerealizările din ultimii 20 de ani de când domnul fost viceprimar Ionică a coordonat cel mai important sector privind construcţiile, autorizaţiile şi neutorizaţiile. Domnia sa nu l-a interesat de nicio clădire veche cum este fosta Uzina Electrică sau fosta aducţiune de apă care a devenit depozit de gunoi şi peturi, aflată pe marginea Râului Argeş. Iar faptele chiar penale pot continua. Până atunci, aşa cum spunea şi în adresa redacţiei, "noapte bună, bebeluş de primar"!

CĂTRE, PRIMĂRIA PITEŞTI
În atenţia domnului primar

Conform Legii 544/2001 privind accesul liber la informații, prin prezenta, SC GROUP MEDIA STAR MARKET, care editează ziarul Reflector Argeşean, vă aducem la cunoştință următoarea sesizare:

Deşi municipiul Piteşti este capitala județului Argeş, la intrările şi ieşirile din municipiu dinspre Şoseaua Albota, Autostrada Piteşti, ieşirea de pe strada Depozitelor spre Bascov precum şi ieşirea din Piteşti la podul dinspre Bascov, nu există confecționate indicatoare civilizate luminate aşa cum există chiar la unele comune precum: Bascov, Băiculeşti, etc. Considerăm că este grav faptul că nu s-au găsit fonduri pentru edificarea acestor indicatoare civilizate, fapt ce dovedeşte lipsa preocupării edilitare a Consiliului Local şi a vicepreşedintelui care răspunde de această activitate.

RÂUL ARGEŞ ÎN FAŢA PITEŞTIULUI

Este grav că la intrarea în Piteşti dinspre Bascov este doar "Simbolul lalelei" făcut aproape acum 40 de ani. Dacă Primăria Piteşti nu are bani, vom propune o "subscripție publică" pentru ca cetățenii să contribuie cu bani la imaginea Piteştiului pentru care actuala conducere după fostul primar Pendiuc "se mişcă foarte greu" nemodernizând nimic şi neschimbând nimic din gândirea limitată a fostului primar.

Însăşi Centrul Cultural Piteşti "realizat după colțul Liceului Industrial pe Calea Bucureşti", dovedeşte "slabul intelect" al directorului care răspunde de Centrul de Promovare Turistică şi de imaginea municipiului.

Deşi bugetul Primăriei Piteşti este destul de "îndestulător" în afară de parcări de 29 de ani municipiul Piteşti este la fel ca înainte de 1989. Deşi în repetate rânduri Asociația Profesională de Turism a tras diverse semnale "opacitatea dvs intelectuală" probabil v-a determinat să nu răspundeți decât prin "tânărul şi neajutorat secretar" care i-a luat locul domnului Cerbureanu.

Cetățenii nu prea ştiu care este programul dvs. zilnic şi cu ce vă ocupați, încât deşi municipiul are importante probleme începând cu "Parcul fantomatic al Luncii Argeşului" în care s-au cheltuit peste 10 mil. lei fără să se facă ceva mai deosebit. Este un lucru grav şi de incompetență crasă atunci când intrarea în Parcul Luncii Argeşului s-a făcut într-un loc greu accesibil pentru public, foarte periculos pentru copii, având în vedere "Piața en-gros agroalimentară", pe o stradă nemodernizată, urât mirositoare unde îşi fac viața câinii vagabonzi.

În aceste condiții, conform obiectului de activitate, vom depune plângere penală pentru ca DNA sau Parchetul General să cerceteze modul în care s-a proiectat construcția acestui parc.

Actualele barăci de care ați dori să scăpați din fața Primăriei Piteşti şi le-ați mutat în locul fostului en-gros de la Bowling, este doar un praf aruncat în ochii cetățenilor pentru a "băga sub preş" masiva cheltuială din fonduri Europene pentru Parcul Luncii Argeşului. Din acest proiect lipseşte tocmai esențialul "Lunca Argeşului" care este tot aşa plină de gunoaie, în condițiile în care a existat o schiță de proiect făcut încă de la alegerile din 2008-2012 de către deputatul Boureanu care a schițat modul în care prin lucrări edilitare Lunca Argeşului din fața Podului peste Argeş spre Ştefăneşti putea aduce beneficii importante municipalității.

Vă solicităm în numele cititorilor piteşteni ca începând cu ianuarie 2018 să impuneți Direcției Apelor şi Hidroelectrica instalarea unor utilaje pentru decolmatarea Lacului Piteşti, întrucât în prezent acest lac nu acumulează decât un sfert din capacitatea apei venite din amonte.

Deşi v-am mai atenționat în câteva rânduri de când ați devenit primar interimar şi în prezent de aproape oi ani "primar cu acte în regulă", opacitatea managerială a dvs. lasă de dorit. Probabil că personal nu mai aveți nevoie de partid să candidați la vreun alt mandat şi vă mulțumiți doar "probabil" cu ce ați acumulat în perioadele lungi cât ați stat sub "patrafirul Episcopului Pendiuc".

Vă sugerăm în numele cititorilor să începeți în sfârşit după ani de lâncezeală să faceți ceva şi pentru urbea care v-a ales încât să se vadă ceva şi în Piteşti. Aceasta în condițiile în care dvs., în calitate de primar, nu aveți nicio obligație nici față de cultură reprezentată de teatre şi muzee de care se ocupă Consiliul Județean. De aceea, cetățenii se întreabă "cu ce vă ocupați". Întrucât sunteți mai mult plecat, încât nici audiențelor nu prea le asigurați prezența fără să mai vorbim de cei doi vicepreşedinți la fel de "insipizi" li "inodori", la fel ca aerul pe care îl respiră.

În prezent, apelați la tânărul secretar neexperimentat pe care îl puneți "să respire" în locul dvs. în timp ce dvs. "vă dormiți somnul lung al nepăsării de primar".

De aceea, în final nu vă putem transmite decât **"noapte bună domnule primar Cornel Constantin Ionică"!**

În numele cetățenilor piteşteni,

REDACŢIA ZIARULUI REFLECTOR ARGEŞEAN

Europa nu este America pentru a prelua un model al unui stat cu o vechime de doar 300 de ani

Katalunia... o palmă dată politicii de globalizare impusă de americani în Europa

SERIAL

Statul daco-român are rădăcini care se pierd în negura mileniilor, deosebite de cele 35 de state europene

Citeam într-o corespondenţă recentă despre contrarietatea unei fete tinere (tânără în raport cu mine) dar care, se vede treaba, nu este o necunoscătoare a istoriei şi nici indiferentă la cum „evoluează" astăzi lumea (am pus ghilimele la cuvântul evoluează pentru că, în fapt, trebuie să discutăm despre o involuţie, în sensul întoarcerii înapoi în negura istoriei).

Se întreba tânăra corespondentă către ce se îndreaptă astăzi Europa, către un conglomerat de state mici, mici, foarte mici? Dacă mi-ar fi fost la îndemână i-aşi fi răspuns pe loc că Da, ca tendinţă (nu ca trend) Europa se îndreaptă spre o fărâmiţare a statelor. Şi, la aceasta, îşi aduce o ticăloasă contribuţie chiar Europa însăşi. Dacă nu prin voinţa popoarelor, atunci în mod sigur prin ignoranţa oamenilor politici care se află în fruntea acestora.

Se mai întreba tânăra corespondentă, cum se vor apăra aceste state mici în faţa tendinţelor acaparatoare a ticăloşilor lumii? Şi iarăşi îmi venea să-i răspund pe loc: dar cine le cere şi, mai ales, cine le permite să se apere? Pentru că cel (cei) care au pus la cale fărâmiţarea Europei tocmai asta îşi doreşte: o Europă lipsită de apărare. Iar despre căile prin care, şi-au propus şi au proiectat aceştia anemierea Bătrânului Continent, sunt şi naive şi lipsite de o elaborare sofisticată şi, poate că tocmai de aceea, foarte penetrante.

Căile urmărite de păpuşarii fărâmiţării Europei

S-a început mai întâi cu teoria globalismului, un fel de internaţionalism generalizat, cel propăvăduit de clasicii socialismului şi comunismului proiectând doar internaţionalismul proletar. Ei bine, acest globalism îşi propunea şi îşi propune, în primul rând, anestezierea în mintea europenilor a sentimentului de naţionalism patriotic. S-a ajuns astfel ca tinerele generaţii să privească noţiunea şi sentimentul de naţionalism ca pe ceva vulgar, periculos şi sechelă a romantismului revoluţionar comunist. În ignoranţa lor, toţi aceştia nici nu au cunoştinţă că însuşi comunismul era un duşman pe faţă şi doctrinar al naţionalismului. În ce ne priveşte, am vorbit de mai multe ori despre sentimentul de naţionalism şi despre importanţa acestuia, în strânsă corelare şi indisolubilă existenţă cu noţiunea de Patrie. Sintetic, răposatul Octavian Paller spunea, ca pe o maximă, că Patria este numai una, toate celelalte fiind ţări. Şi mare dreptate avea.

Departe de a fi o ideologie şi o politică a burghrziei în problema naţională care se manifestă prin nerecunoaşterea drepturilor altor naţiuni (aşa cum perorarau ideologii societăţii comuniste), naţionalismul este cel mai înalţător sentiment care se manifestă prin dragostea faţă de pământul natal, faţă de valorile culturale şi tradiţiile populare moştenite de-a lungul secolelor pentru menţinerea în conştiinţa populaţiei unei naţiuni a sentimentului de perenitate şi de cinstire a înaintaşilor. Dacă în definiţia pe care am scris-o pe nerăsuflate s-a strecurat vreo idee care să conducă la nerecunoaşterea drepturilor şi valorilor altor popoare şi altor naţiuni, atunci accept oprobiul dumneavoastră al tutror.

Numai că un popor care îşi cunoaşte obârşia şi trecutul nu poate fi cucerit şi manevrat cu uşurinţă. Or, asta este exact ceea ce nu-şi doresc cei care, fie ocult, fie pe faţă îşi propun să conducă lumea.

Următoarea cale pentru ştergerea sentimentelor naţionale, a fost încercarea de dezmembrare a statelor istoriceşte constituite. Să nu uităm că s-a încercat, fie în decembrie 1989, fie în martie 1990 cu dezmembrarea României pe calea unor mişcări interne care să conducă la iniţierea unui război intern pentru înăbuşirea căruia să intervină marile puteri care, în final, să facă genul acela de dreptate care pe noi, în ultimele două secole şi ceva ne-au sfârtecat în mai multe rânduri. Şi pentru că nu au reuşit, s-au năpustit pe Yugoslavia vecină, transformând un stat în plină ascensiune socială şi economică în şase sau şapte stătuleţe, cu mari probleme interne, atât din punct de vedere al naţionalităţilor, dar şi religioase şi sociale. S-a continuat cu încurajarea separatismului provinciei Kosowo, neţinându-se seamă de nici un argument politic sau religios. Şi astfel, s-a constituit, în centrul Europei, un stat islamic cu tendinţe fundamentaliste, un fel de cui al lui Pepelea greu de gestionat de chiar Marii Europei. Dar, asta se şi urmărea.

Pentru că asta, se vede treaba, era o cale succesivă de destabilizare europeană şi anume, calea religioasă. Şi, ca şi cum nu erau destule focare mocnite sau chiar aprinse, s-a mai creat unul, poate cel mai favorabil unor mişcări destabilizatoare.

Toate aceste premize odată atinse, s-a trecut la treapta următoare, superioară, aceea de încurajare a tendinţelor separatiste aflate în stare latentă pe întreg cuprinsul continentului european. Este vorba de micile sau mai marile mişcări la nivel ideologic şi/sau economic din Italia, Spania, Germania, Franţa sau cele de natură religioasă sau/şi naţională precum în Irlanda, Belgia, Timol, România, Cehoslovacia, Ukraina, Gracia, Cipru ş.a.

Prin încurajarea acestor mişcări se dădea şi se dau lovituri pe mai multe planuri: dezorganizări statale, fărâmiţări de teritorii, lupte confesionale care conduc prin ele însele la alterări sociale şi militare.

Realităţile zilelor noastre

Ce se întâmplă acum în Spania, cu exacerbarea unor umori care nu sunt nici pe departe majoritare la nivelul provinciei Catalone este, îmi place să cred, primul incident major care, în final, va reuşi să demonstreze tuturor celor cu minţi înfierbântate, că mersul istoriei nu este o Europă a statelor mici, mici, foarte mici ci, este exact pe dos, viitorul unor state medii şi mari, puternice în plan economic, în plan naţional şi în plan militar.

Ceea ce mă îngrijorează pe mine este situaţia ce se profilează în România de azi, acum când ar trebuie să fim în febra pregătirilor pentru sărbătorirea centenarului Marii Reuniri a românilor pe vatra veche şi străbună Daco-Getă, chit că ea nu s-a realizat pe întregul teritoriu real dintre Nistru şi Tisa, dintre Carpaţii Păduroşi şi sudul Dunării.

Ce este grav la noi este indeferndentismul manifestat de organele noastre statale complexate de aberante convenţii interstatle permiţând astfel conducătorilor altor state să vină nestingherite pe teritoriul României şi, în plus, făcând propagandă iredentistă. N-am văzut, în ultimii douăzeci de ani, nici o luare de poziţie a oamenilor noştri de stat. Mai mult, îmbătaţi de promisiuni, cărora niciodată nu le-am dezlegat motivaţiile, am ajuns să ne predăm sarcina de apărare a ţării unor forţe străine, iar armata noastră (atâta cât şi cum mai este) să meargă să facă pe jandarmul în teritorii aflate la mii de kilometri, pe acolo pe unde nimeni nu i-a chemat ci, mai de grabă, au fost trimişi pentru a se sacrifica în beneficiul altora care, la o adică, la o virtuală masă a bucatelor, vor uita de noi, aşa cum s-a întâmplat şi la încheierea celui de al doilea război mondial (pe care refuz cu obstinaţie să-l scriu cu majuscule)

Sunt încredinţat că, la o adică, cei care vor şti să lupte pentru integritatea rotundului Ţării (Ţară care, pentru noi, maestre Paller, este şi unica Patrie), vor fii tot adevăraţii şi veşnicii eroi ai neamului, locuitorii satelor româneşti, acolo unde, potrivit vorbelor pline de conţinut şi adevăr ale poetului, s-a născut veşnicia.

În ce ne priveşte pe noi ca neam şi ca popor, am dat întotdeauna dovada toleranţei, de multe ori vecină cu prostia (cu prostia şi nu cu laşitatea). Ne-am ales în foruri de conducere oameni de pe cuprinsul ţării fără a face deosebire de religie sau naţionalitate, dovadă că în mintea neamului românesc nu există diferenţe, particularităţile neavând menirea de a ne dezbina. Din păcate însă, în mintea unora dintre aceşti aleşi nu funcţionează acelaşi mod natural şi logic de gândire şi de percepere a drepturilor şi al obligaţiunilor. Şi când aceste manifestări (mici şi mai greu de perceput, la început, dar flagrante şi supărătoare pentru cel care are mai mare aplecare pe orice deviere de la firea umană de normalitate), se regăsesc la oameni aleşi în funcţii mari, menite să garanteze ceea ce articolul unu al Constituţiei precizează, devine nu numai supărător, dar chiar alarmant.

Şi ca să închei cu gândul la fătuca ce mi-a sugerat de la început acest eseu, îi voi răspunde că da, domnia sa are dreptate, dictonul dezbină şi stăpâneşte este perfet adevărat şi dominant în epoca modernă. Iar urmaşii Unchiului Sam au dovedit şi dovedesc şi acum că îl cunosc şi că nu se jenează în nicio vreme, în niciun veac de a-l folosi. Iar pe acolo pe unde găsesc oameni (unii chiar formatori de opinie) care să le cânte în strună, aşa cum se întâmplă acum la noi (unde foarte mulţi lingăi se lasă, în servilismul lor format în mediile de creştere şi dezvoltare, copleşiţi de „mirajul" american, fără a lua în seamă poleiala ce-l înveşmântă), misiunea lor este şi mai lesnicioasă.

Priveam într-un cotidian central o caricatură în care un minoritar ungur i se adresa unui neaoş român spunându-i: Ioane, de acum eu nu mai sunt secui, sunt katalan. Referirea era directă. Numai că nu şi trecutul istoric. Secuii sunt pe aceste meleaguri de aproape o mie de ani. Au fost aduşi (deportaţi) aici din interese imperiale. Şi au ajuns să trăiască în bună vecinătate şi convieţuire cu băştinaşii români. Dovadă şi participarea împreună la mişcări sociale şi participarea cu trupe proprii la bătălia lui Mihai Viteazul în luptele cu armatele lui Batory. Teritoriul pe care de numai o sută de ani ei au reuşit să înlăture majoritatea românească pentru a deveni ei stăpâni nu are nimic în comun, nici istoriceşte, nici teritorial cu provincia spaniolă a Kataluniei.

Şi asta trebuie să o cunoască, iar dacă se fac că au uitat-o trebuie să le fie reamintită conducătorilor statului suveran Ungaria. Mă tem însă, privind siderat la amorţirea factorilor noştri de stat, că nu prea va avea cine să o facă.

Tocmai de aceea, apelul la primul vers din Imnul Naţional, şi numai la acesta, este acum, când am intrat în linie dreaptă în pregătirea centenarului, obligatorie.

VICTOR VERNESCU

Lansarea monografiei localității

Eveniment cultural şi istoric în viaţa comunei Bogaţi

Joi, 27 octombrie 2017, într-unul din saloanele elegante ale unei pensiuni din comuna Călineşti a avut loc un eveniment cultural de excepție organizat de primarul Ion Gârleanu, aşa cum ştie el mai bine. La orele 11, la intrarea în salonul elegant de conferințe al complexului menționat, cca. 100 persoane în frunte cu conducerea politică şi administrativă a județului, au luat loc la mesele organizate special pentru acest eveniment. Festivitatea a fost deschisă de primarul Ion Gârleanu, purtând eşarfa cu tricolor al însemnelor puterii administrative. Primarul a salutat cordial conducerea județului în fruntea căruia s-a aflat conducerea politică a partidului pe care primarul îl reprezintă, respectiv senatorul Valeca care este şi preşedintele organizației județene a partidului. La masa prezidiului au mai luat loc preşedintele Consiliului Județean, doctor Manu, ceva mai târziu, prefectul județului, domnul Dragnea şi imediat în dreapta loc s-a aflat primarul oraşului Mioveni, domnul Georgescu, care este şi secretarul general al Organizației Județene a PSD Argeş. Surpriza a constituit-o în schimb, participarea fostului subprefect Rizescu, un important om de cultură care datorită bunelor relații avute cu primarul profesor universitar col. (r) Ion Gârleanu, a ținut să onoreze prin prezența sa acest eveniment. În sală au fost prezenți angajații şi colaboratorii Primăriei Bogați în frunte cu secretarul şi viceprimarul, un destoinic gospodar. Printre invitați s-a aflat şi un număr de primari ai localităților învecinate dar şi majoritatea personalului didactic aflat în ărezent în activitate. O notă importantă a dat-o prezența unui cadru didactic care deşi este învățător, în decursul vieții a dat dovadă că este unul dintre cadrele didactice care stăpâneşte cultura participând şi la pensie la diverse activități culturale printre care şi participarea sa la colectivul care a lucrat aproape doi ani la editarea „Monografiei comunei Bogați“. Autorii acestei cărți sunt: doctor Leontin Vasile Stoica şi profesorul Radu Aurel. Sigur că aproape majoritatea angajaților Primăriei şi a cadrelor didactice au colaborat şi au prezentat date şi evenimente care au stat la baza acestei monografii. Având aproape 650 de pagini cartea este impecabil legată încât putem spune că va dăinui peste timp foarte mulți ani. În desfăşurarea evenimentului, primarul Ion Gârleanu a dat cuvântul tuturor invitațiilor din rândul conducerii județului şi a câtorva invitați. Aceştia în cuvântul lor, au elogiat efortul depus de colectivul care a redactat această monografie cuprinzătoare ca volum dar mai cu seamă, foarte bine rânduită privind ordinea cronologică a evenimentului presărate cu foarte multe facsimile culese din documentele vremii. Într-un cuvânt, ceea ce defineşte această monografie este nu o înşiruire de date ci „rânduiala evenimentelor“, cronologia lor, încât cei care doresc să cunoască profund evoluția localității Bogați a cărui vechime nu este doar anul 1503 care este anul de atestare, ci vechimea efectivă care se pierde în negura a probabil câtorva mii de ani. Acest lucru este dovedit de un facsimil al unui mare cercetător de la începutul sec. XVIII care atestă fără niciun dubiu, că localitatea Bogați a reprezentat un loc de trecere sigur pentru „neguțătorii greci“ care veneau de la Marea Neagră, treceau probabil prin Călăraşi străbăteau Pasul Bran către Cetățile Romane din Transilvania. Poate cei interesați îşi vor pune întrebarea de ce numele de Bogați, sau cum ei îşi spun, „bogățoi“. Arheologii secolului XVIII-XIX au scos la iveală faptul că în nisipurile Râului Dâmbovița şi implicit a pârâurilor care se varsă în Dâmbovița, acest nisip era deosebit de bogat în aur, aşa cum precizează marele savant Vasile Pârvan. Este posibil ca acest bogat câmp aurifer existent pe malul Râului Dâmbovița ca de altfel în toată zona, să fi stat la baza denumirii de Bogați. Acest lucru poate fi completat cu hărnicia oamenilor cultivatori de legume, fructe, dintre care se detaşează la Bogați cultura căpşunilor, a prunelor şi

chiar din vechime creşterea albinelor. Despre Monografia comunei Bogați, cei interesați pot veni la Biblioteca Județeană Argeş, care a primit de la primarul Gârleanu câteva exemplare ale monografiei care poate fi cercetată de cei interesați. Că într-adevăr localitatea Bogați trebuie să fie cercetată din punct de vedere turistic, economic şi chiar politic. În decursul istoriei zbuciumate a României, cetățenii bogățoi au participat într-un număr important de mare raportat la numărul de locuitori, la marile conflagrații mondiale la care România, în lupta ei pentru identitatea națională, a participat. Monumentele eroilor care străjuiesc fiecare sat precum şi monumentul eroilor din fața actualei primării, dovedesc eroismul acestor eroi militari. În decursul primului război mondial aproape 140 de eroi şi-au dat viața în luptele de la Mărăşeşti, Mărăşti şi Oituz, ştiut fiind faptul că pe Argeş şi Dâmbovița, în primul război mondial s-au dat crâncene lupte pentru ca trupele austro-ungare să nu pătrundă în Moldova unde se refugiaze Guvernul împreună cu Regele ferdinand şi conducerea armatei. Într-un cuvânt, Monografia comunei Bogați reprezintă o importantă pagină de istorie care poate defini caracterul dârz al „cetățeanului bogățoi" din care face parte şi primarul Ion Gârleanu.

D. BOŢILĂ

Ţăranul român nu este..., nu a fost... şi nu va fi niciodată fermier, ci doar „ţăran de la Ţara Românească“

Fermierii actuali între „vis şi realitate“ sau cum s-a transformat „gospodăria ţărănească“, veche de mii de ani în... „fermă agricolă“

Ce e aia „fermier“?

În condiţiile agriculturii colectiviste sau de stat din timpul regimului democrat mă deranja enorm faptul că, de la o vreme, subunităţi ale GAS/IAS purtau numele de „ferme“ iar şefii lor se numeau „fermieri“, aceasta pentru că cei doi termeni îmi sugerau o realitate agricolă apusă, a Feudalismului şi Capitalismului, în care acţionau împotriva bietului Ţăran cei doi satrapi, unul mai crâncen decât altul: boierul şi arendaşul.

După 1989, în condiţiile fărâmiţării şi redistribuirii pământului din fostele CAP-uri (prin naţionalizarea abuzivă a imenselor bunuri imobile şi mobile ale lor) şi IAS-uri, au reapărut bogătanii ca în regimul burghezo-moşieresc anterior celui democrat, în persoana, mai ales, a ciocoilor pecerişti ori a etno-minoritarilor (inspiraţi de surse externe), cei mai mulţi fără proprietate anterioară, precum şi micii proprietari, săteni şi orăşeni, care nu dispuneau aproape deloc de mijloace de muncă, iar priceperile de ţăran ocupau un loc obscur în amintirile înceţoşate despre părinţi şi bunici, ori din mica proprie copilărie; cei mai mulţi proprietari autentici nici astăzi nu şi-au primit terenurile.

Era momentul de reluare a agriculturii salvatoare, specifică Poporului Dac de secole şi milenii, în coexistenţă cu industria ţărănească, precum şi cu marea industrie producătoare de maşini de tot felul, aflată, în 1989, la un nivel extraordinar şi complex de dezvoltare. Dar Contrarevoluţia, sub oculta comandă directă a serviciilor străine, a hotărât şi a executat cu minuţiozitate vandalizarea prin confiscare de la Popor a întregii industrii naţionale, prin naţionalizare abuzivă (în procent aproape de 100, întreprinderile, organizaţiile şi instituţiile economice erau proprietate privată sau de grup), acţiune criminală urmată implicit de exterminarea clasei muncitoare, cu înaltă calificare, fără egal în lume, care, rămasă fără Partid, fără Sindicat şi fără organizaţii proprii, a fost împinsă apoi de către guvernarea post-decembristă, antinaţională şi anti-democrată, pe drumurile nimicirii, cerşetoriei şi deznaţionalizării, în căutare de locuri de muncă şi cu consecinţa dezastruoasă a depopulării satelor (în special) şi scăderea drastică a populaţiei ţării, în corelaţie cu întinerirea şi potenţarea productivă a ţărilor capitaliste occidentale, care erau intrate în profundă criză social-economică, din care, prin autodistrugerea noastră, i-am salvat pentru o lungă perioadă.

În aceste condiţii au apărut jefuitorii de pământuri agricole şi silvice, cu forme de exploatare specifice capitalismului nimicitor - ferma şi structurile de angrenare zonală şi naţională- iar guvernarea post-decembristă, în totul retrogradă, reacţionară şi anti-naţională, a început, pe lângă exploatare, să execute constant ponegrirea nu numai a Ţăranilor, ci şi a tuturor Sătenilor, poreclindu-i „fermieri“, cuprinşi într-o oală de lături cu exploatatorii şi jefuitorii lor.

Registrele, munţii de hârţoage din primării şi şmecheria numită APIA, au fost invadate de noua poreclă, în vreme ce pământurile din zonele de deal şi de munte, neatractive pentru jefuitori, se transformă în râpi şi păduri, ţăranii - îmbătrâniţi şi părăsiţi- au abandonat Sfânta Muncă, aşteptând să le pice în conturi (toţi alimentând, din puţinii lor bănuţi, cu comisioane şi dobânzi pe noii burghezi, bancherii). Iar terenurile arabile de primă calitate intră în folosinţa şi chiar proprietatea noilor moşieri, interni şi chiar externi, numiţi şi ei… fermieri! Care, fermieri, în poftele lor de îmbogăţire, îşi sporesc constant averile şi-şi complectează structurile începând să dicteze, agresiv, conducerii Puterii şi Administraţiei, vordind în numele „prostimii“ majoritare…

Noi, ţăranii adevăraţi şi reprezentanţii lor autentici, care ne asigurăm existenţa din munca proprie, respingem cu indignare porecla care ni se pune pe identităţile noastre, amestecându-ne cu cei care ne jefuiesc şi ne exploatează şi pretindem de la autorităţile statului - care mereu ne păcălesc să le dăm votul nostru - să nu ne mai murdărească numele, lăsându-ni-l aşa cum l-am purtat demn şi vertical, chiar însângerat, peste secole şi milenii: Ţăran, Ţărani, Ţărănime, muncind şi trăind Ţărăneşte, prezenţi (din păcate aproape exclusiv pe scenă) în portul nostru specific-naţional Ţărănesc, în Ţara noastră, pe care o vrem liberă de imperii şi independentă, aşa cum venim dinspre zeci de milenii, cu nume neîntinat: Dacia.

PROF. GHEORGHE UNGUREANU, ŢĂRAN DAC

NECROLOG

REGIMENTUL 48 TRANSMISIUNI - UN REGIMENT PENTRU ISTORIE - SE DESPARTE DE FOSTUL COMANDANT, COLONELUL TUDOR ION

ASOCIAŢIA CADRELOR MILITARE în REZERVĂ din ARMELE TRANSMISIUNI, INFORMATICĂ şi RĂZBOI ELECTRONIC, anunţă cu durere, decesul colonelului (rtr.) Tudor Ion.

Pe 24 Septembrie 2017 a încetat să mai bată inima colegului şi prietenului nostru col (rtr) Tudor Ion, promoţia de ofiţeri de Transmisiuni 30 Decembrie 1949. Colonelul Tudor Ion s-a născut pe data de 8 August 1930, în Bucureşti, dintr-o familie de oameni muncitori, oneşti şi cu credinţă în Dumnezeu. Au fost nouă copii, el fiind cel mai mic. A urmat clasele primare la şcoala elementară din cartierul Vatra Luminoasă, iar liceul la Mihai Viteazul. În anul 1948 a îmbrăţişat cariera militară, iniţial ca soldat în Regimentul 2 Trs, 05 Mai 1948 compania regimentară, comandant cpt. Marinescu Gheorghe, plutonul unu, comandant lt. Moraru Ion. A fost coleg în companie cu o serie de viitoare personalităţi militare, precum generalul Hortopan Ion şi coloneii: Cosma Neagu, Mincu Ghe, Rădulescu M, Albu Grigore şi alţii. Comandant al R. 2 Trs, era lt.col. Benis Ion, şef St Maj lt. Col. Busuioc Ion. Regimentul 2 Trs, a luat fiinţă la data de 01 Aprilie 1932, dislocat în anul 1968 în garnizoana Câmpina. În luna August 1948 parte din regiment, inclusiv compania regimentară, a fost dislocată în garnizoana Cluj - Someşeni.

În luna Septembrie 1948 este selecţionat pentru susţinerea examenului de admitere în Şcoala de Ofiţeri Geniu şi Transmisiuni, garnizoana Sibiu. Este declarat admis, iar la începutul lunii Octombrie 1948, încep cursurile. Face parte din Plt. 3 comandant Lt. Popescu Laurian, Compania I-a, comandant cpt. Matei Gheorghe. La data de 30 Decembrie 1949, susţine examenul de finalizare a studiilor fiind avansat la gradul de locotenent. Este repartizat în garniziana Slobozia, regiment de infanterie pe funcţia de Şef de Transmisiuni şi comandant de companie. În anul 1950 este selecţionat pentru a urma cursurile Academiei de Transmisiuni în Uniunea Sovietică, oraşul Leningrad. În timpul celor cinci ani de studii în URSS o cunoaşte pe domnişoara Irina, cu care se căsătoreşte. Soţia sa a urmat cursurile facultăţii de medicină, devenind medic în Uniunea Sovietică. A absolvit cursurile academice, facultatea comandă, în Iulie 1955, în urma mariajului se naşte fiul lor Serghei şi acesta îi dăruieşte doi nepoţi, un băiat şi o fată. A fost încadrat în cadrul Comandamentului Trupelor de Transmisiuni, ulterior fiind promovat în funcţia de comandant de Regiment 1962 - 1963 şi comandant al Şc. Militare de Ofiţeri de Transmisiuni 1963 - 1964. În anul 1964, intră în contradicţie cu Consiliul Politic al Armatei nefiind de acord cu cerinţele aberante ale conducerii acestei instituţii, este trecut în rezervă.

Subliniez că şi-a respectat cuvântul faţă de soţie şi familie şi principiile cu riscul de a fi trecut în rezervă.

În viaţa civilă se încadrează în învăţământ, la Liceul de Telecomunicaţii, ulterior la Institutul de Proiectări Energetice. Se pensionează în anul 1996. Pentru activitatea sa în armată a fost decorat cu ordine şi medalii ale României. A activat în cadrul ACMRRATIRE-ului, participând la activităţile acestei asociaţii. Din cei 183 colegi din Sc. Ofiţeri de Transmisiuni promoţia 30 decembrie 1949 cei în viaţă, col. (rtr.) ing. Tudor George, col. (rtr) Stan Nicolae, col (rtr) Teodosiu Constantin şi col (rtr) ing Ionel Teodorescu, regretăm trecerea lui în eternitate rugându-l pe bunul Dumnezeu să-L aibă în pază.

COL. (RTR) ING IONEL TEODORESCU

REDACŢIA REFLECTOR ARGEŞEAN
Str. Târgul din Vale nr. 23, Piteşti, ARGEŞ (în localul cooperaţiei)
- Mobil: 0748 439 276 - 0733 390 136
- Tel.: 0348 - 401 072
- Fax: 0348 - 401 938
- E-mail: reflector_argesean@yahoo.com

Tiparit la Tipografia Editurii Paralela 45

(urmare din pagina 7)

UMOR LA REFLECTOR

☺ ☺ ☺

O doamnă intră la farmacie şi îi cere farmacistului arsenic. Farmacistul întreabă: - Doamnă, la ce vă trebuie arsenicul? - Ca să-l omor pe soțul meu! - Doamnă, nu pot să vă vând arsenic pentru acest motiv, îmi pare rău, spune farmacistul. Atunci doamna scotoceşte în poşetă şi scoate o fotografie cu soțul ei care făcea dragoste cu soția farmacistului. Acesta se uită la fotografie şi spune: - Ah, scuzați-mă, n-am ştiut că aveți rețetă.

☺ ☺ ☺

Fiecare femeie are nevoie de un soț, pentru că zilnic sute de lucruri merg prost şi nu poți învinovăți soarta tot timpul.

☺ ☺ ☺

Doi moşi discută! Primul:

- Am fost ieri la o bunăciune!

- Şi?

- Şi avea nişte sâni fainiiiii!

- Şi?

- Şi un fund mare!

- Şi ai făcut sex cu ea?

- Vaaaaiiii, ce-am uitat!!!

☺ ☺ ☺

Soțul intră rapid în casă, săruta nevasta şi primeşte în schimb un sărut mai focos ca niciodată.

- Acum... spune-mi cum arăt fără mustață?

Soția speriată:

- Aaaaa... tu erai?!

☺ ☺ ☺

Bărbatul vine acasă:

- Iubito, am o problemă...

- De câte ori să îți spun? Acum suntem căsătoriți, nu mai vorbim la singular, ce e al meu e şi al tău.

- Bine... secretara noastră a rămas însarcinată cu noi...

☺ ☺ ☺

Rubrica de sănătate

Răceala şi gripa

Răceala şi gripa au în general, aceleaşi simptome (strănut, tuse, durere în gât) dar sunt cauzate de virusuri diferite. Gripa poate fi mult mai gravă decât Răceala. Dacă o persoană este în formă şi are o stare bună de sănătate, ar putea ţine sub control manifestarile gripei şi răcelii fără să apeleze la consultul medicului.

Simptome pentru răceală şi gripă

Există peste 200 de virusuri care cauzează răceala şi 3 care provoacă gripa. De asemenea, există mai multe tulpini ale virusurilor gripale, iar conținutul vaccinului antigripal se modifică în fiecare an pentru a proteja împotriva celor mai des întâlnite tulpini.

1. Răcelile - Simptomele racelii includ: - rinoree, începand cu mucus clar care se transformă în mucozități dense, de culoare galbenă sau verde nas înfundat, strănut.

Persoanele care suferă de răceală pot manifesta şi febră uşoară, dureri de urechi şi de cap, oboseală. Simptomele apar la una sau două zile după ce a fost contactat virusul şi se agravează treptat. Unele tipuri de răceli pot dura una-două săptămâni.

2. Gripa - de obicei aceasta se manifestă mult mai rapid decât răceala şi simptomele includ: febră de 39-40 grade Celsius, cu debut brusc, epuizare, oboseală, tuse seacă, strănut.

Poliţia în acţiune

Mandate puse în executare de polițiști

● În ziua de 1 noiembrie a.c., poli i tii din cadrul Serviciului Investiga ii Criminale Arge i cei ai Serviciului Poliție Transporturi Argeş au pus în aplicare un mandat de executare a pedepsei închisorii, emis de Judecătoria Curtea de Argeş, privind pe B.N., de 45 de ani, din municipiul Curtea de Argeş, condamnat la 1 an de închisoare pentru săvârşirea de infracțiunii de conducerea unui vehicul fără permis de conducere.

Bărbatul a fost încarcerat la Penitenciarul Mioveni

● În ziua de 1 noiembrie a.c., poli i tii din cadrul Serviciului Investiga ii Criminale Arge i cei ai Secției de Poliție Rurală Tigveni au pus în aplicare un mandat de executare a pedepsei închisorii, emis de Judecătoria Curtea de Argeş, privind pe P.N.R., de 47 de ani, din comuna Ciofrângeni, condamnat la 1 an i 10 luni de închisoare pentru săvârşirea infracțiunii de refuz sau sustragere de la prelevarea de mostre biologice.

Bărbatul a fost încarcerat la Penitenciarul Mioveni.

● În ziua de 31 octombrie a.c., poli i tii Biroului Investiga ii Criminale Pite ti i cei ai Postului de Poli ie Negra i au pus în aplicare un mandat de executare a pedepsei cu închisoarea, emis de Judecătoria Pite ti, privind pe R.G., de 30 de ani, din comuna Negra i, cercetat pentru săvârşirea infracțiunii de lipsire de libertate.

Bărbatul a fost încarcerat la Penitenciarul Mioveni.

Sancțiuni aplicate de polițiștii rutieri

În ultimele 24 de ore, polițiştii din cadrul Serviciului Rutier Argeş şi cei ai structurilor municipale şi orăşeneşti de poliție rutieră au continuat acțiunile pentru prevenirea evenimentelor rutiere, precum şi pentru conştientizarea conducătorilor auto cu privire la riscurile la care se expun şi îi expun pe ceilalți participanți la trafic prin nerespectarea regulilor de circulație.

Ca urmare a abaterilor constatate, au fost aplicate 197 de sanc iuni contraven inale în valoare totală de 53.434 de lei, au fost reținute 6 permise de conducere în vederea suspendării dreptului de a conduce pe drumurile publice i au fost retrase 3 certificate de înmatriculare.

Conducea fără drept

Polițiştii Secției de Poliție Rurală Rucăr au depistat un minor, de 14 ani, din comuna Rucăr, care conducea pe raza aceleiaşi localități, un moped neînregistrat şi fără a poseda permis de conducere.

În cauza a fost întocmit dosar de cercetare penală conform art. 334 şi 335 din Codul Penal.

Poli i tii din cadrul Sec iei de Poli ie Rurală Hârtie ti l-au depistat pe D.P., de 33 de ani, din Comuna Davide ti, jude ul Arge , în timp ce conducea un autoturism pe DN 73D de pe raza comunei Vulture ti, fără a de ine permis de conducere auto.

În cauză a fost întocmit dosar penal conform art. 335 din Codul Penal.

Nimeni mai presus de lege

O carte pentru copii, bogată în semnificaţii

Elena LUPŞAN, „Poeziile copilăriei", Ediura Arefeana, Bucureşti, 2016

Autoare a unor volume pentru copii, cum ar fi: „Necuvântătoarele", „Lumea ta", „Povestea anotimpurilor" şi altele, doamna Elena Lupşan, educatoare de profesie, are patru nepoţei, cărora le dedică şi acest volum, determinându-mi o adevărată bucurie pentru structura lui arhitectonică şi talentul prin care a fost scris, pe linia poeziei de tradiţie românească, amintind de Vasile Alecsandri, Petre Dulfu, Petru Demetru Popescu, George Coşbuc, Şt. O. Iosif şi alţii.

Îată, mi-am zis cu bucurie, se mai ivesc şi scriitori cu o simţire aleasă, care înţeleg limbajul copiilor şi - mai ales - apelează la o exprimare simplă, accesibilă celor mici. Ideea că nu s-ar scrie cu vocaţie o literatură prea bună pentru cei mici este respinsă şi de data acesta de versurile armonioase incluse de autoare în acest volum.

„Cuvintele potrivite" despre dragostea faţă de patrie, frumuseţile naturii, succesiunea anotimpurilor, relaţiile prieteneşti dintre oameni, la nivel naţional sau european, se reunesc şi se completează.

Iar, în final, întâlnesc „Alfabetul", strofe referitoare la fiecare literă - încât poezia ar putea fi folosită ca material didactic pentru predarea intuitivă la grădiniţă şi în clasele primare.

Eu credeam că această creaţie ar fi putut sta la începutul cărţii, apoi am bănuit că, mai întâi, autoarea a desfăşurat un adevărat alfabet al simţirii omeneşti, fiindcă în poezia „Simţurile" ea afirmă că auzul, mirosul, gustul, pipăitul reprezintă „Taina tatonării"..."Prin ele, / Conectarea La maşinăria / universală" (p. 15). Ori, la ţară, în vacanţa de vară, „La bunici, parcă trăiesc / într-o carte cu poveşti"(p. 19). Fiindcă, în mijlocul naturii, „E magie în poiană / Roi de păsări se adună / Şi încep în cor să cânte"(p. 46).

Dar iată că se ivesc şi personajele din basmele tradiţionale româneşti ori din literatura universală, îndrăgite de copiii de pe vremea noastră: Ileana Cosânzeana, Făt-Frumos, Scufiţa Roşie, Cenuşăreasa, Motanul încălţat, autoarea realizând astfel o armonioasă simbioză între diferitele etape ale copilăriei.

Am întâlnit şi o excepţie. În loc de „Capra cu trei iezi", a lui Ion Creangă, apare „Iedul cu trei capre", în poezia Elenei Lupşan, o transfigurare în sensul schiţei „Domnul Goe", de I. L. Caragiale - adică despre un copil(ied), alintat de mama, mătuşa şi bunica grijulie, care-i împlinesc iedului toate dorinţele - iar când acestea lipsesc, vin vulpea, ursul şi lupul, care vor să-l mănânce, dar iedul scapă fugind prin pădure. E un fel de „Harap Alb", învăţând din greutăţile vieţii, dar din lumea animalelor, însă concluziile sunt educative, Iată cum activitatea didactică a autoarei o ajută să găsească formele artistice potrivite de comunicare, pe înţelesul micilor săi învăţăcei!

ION C. ŞTEFAN

Din creaţiile literare ale profesorului Ion Boştinaru

Motto: „Cine îşi uită uliţa de unde a plecat... nu poate ajunge unde doreşte"

„Doresc anii tinereţii
Şi cu mintea cea de azi
Să trăiesc şi restul vieţii
Precum bradul între brazi."

„Profesorul şi scriitorul Ion Boştinaru face parte din categoria acelor oameni, care odată ce s-a apucat de o activitate, persevereazǎ până la succes. A cules folclor, a scris studii istorice şi sociale, l-a descifrat şi la dăruit publicului, într-o haină nouă, pe străbunicul său Ion Arsenescu - care, dacă ar fi fost tipărit la timp ar fi stat cu cinste alături de cronicarii vestiţi ai vremii: Miron Costin, Grigore Ureche, Ion Neculce, Şerban Cantacuzino şi alţii. Dar activitatea principală a profesorului Ion Boştinaru a fost, în ultimii ani, să-şi adune, selecteze şi publice propria-i creaţie. O dovedeşte versurile din volumul „Sinceritate şi lirism" publicată de ziarul Reflector argeşean".

Aceasta este prezentarea unei părţi din opera scriitorului Ion Boştinaru, a omului politic, europarlamentar de stânga pe care scriitorul şi publicistul Ion C. Ştefan a ţinut să o prezinte atunci când a reuşit să prezinte cartea „Sinceritate şi lirism".

Pentru a nu fi acuzaţi de plagiat, nu am făcut altceva decât să prezentăm „Ad Literam" o scurtă prefaţă a unei cărţi a autorului.

În continuare nu ne rămâne decât să prezentăm un pamflet intitulat „România de azi". Că oare cine poate mai bine să prezinte situaţia actuală a României, aflată în pragul unei crize de identitate şi politice mai bine decât un europarlamentar aflat nu la Bucureşti, ci departe, la Bruxelles, dar care prezintă chiar cu durere, printr-un pamflet, situaţia dezastruoasă din ultimii 27 de ani în care a ajuns ţara sa iubită - România. Această situaţie se poate compara doar cu perioada grea a Europei revoluţionare 1848-1849. Aceasta pentru că România a fost transformată într-o colonie a marilor puteri, deşi are o Constituţie clară şi precisă pe care prin forţă „decidenţii de la Bruxelles" o încalcă prin aşa-zise **„directive europene"** aşa cum erau fostele directive staliniste prin care România a fost condusă în perioada 1945 până în 1965. Cu alte cuvinte, deasupra României „a apărut lupul cel rău" - capitalismul cuceritor care având stăpân „imperialismul american" a distrus ţări din Estul Europei şi prin forţa militară a cucerit ţări precum Libia, Irakul şi Afganistanul, iar în prezent Siria care aproape sunt distruse până la temelie, obligând populaţia să emigreze la fel ca pe timpul popoarelor migratoare.

Profesorul Ion Boştinaru va rămâne în veci un „militant de stânga", la fel ca şi partidul care l-a propulsat în politică după 1990, acesta fiind Partidul de sorginte Social Democrată creat la sfârşitul secolului XIX de Dobrogeanu Gherea.

România de azi - Pamflet actual

Nu ştiu ce mai sunt azi fapte normale
Aşa precum cunoaştem punctele cardinale,
Multe închipuiri se dau adevărate
Iar multe fapte bune în urmă sunt lăsate.

Facem socluri de betoane
La mulţi eroi mediocri
În timp ce mulţi oameni de ştiinţă
În cercetare nu au fonduri.

S-au răsturnat valorile în ţara noastră
Aşa precum un munte ar intra pe fereastră
Iar razele de soare ce ne veghează chipul
Aşteaptă la fereastră, că n-a sosit arbitrul.

Sunt mulţi adolescenţi
Ce nu ştiu tabla înmulţirii
Deschid calculatorul să vadă o lege a firii
Cum ar fi, de pildă, valorile iubirii!

În România sunt mulţi fii de bani gata
Care în tinereţe iau banii de la tata
Ei nu au promovat nici bacalaureatul
Dar anual sunt premiaţi de tata!

Le iau autoturisme şi elicoptere
Să se poată da mari cu ele
Cu aşa protipendadă
România rămâne pe la coadă.

În U.E. sunt ţări de frunte
Ce trec peste oprelişti multe
Şi folosesc cu bune rezultate
Ştiinţa tineretului de carte
Iar prostia şi hoţia
Îşi bat joc de România!

Am văzut logodnici ai durerii
Ce cântă la chitară în metrou
Iar alţii întind mâna şi cerşesc un leu
Şi fug în piaţa mare să-şi cumpere un ou.

Au plăcere la început de an şcolar
Mai mulţi blestemaţi ai sorţii
Că merg să înveţe la ciclul gimnazial
Dar părinţii îi retrag, că nu mai au niciun ban!

Astăzi a plecat la şcoală
Dar foamea îi dă târcoale
Acasă-l aşteaptă două capre
Să le asigure mâncare.

Ei merg cu caprele la câmp
Se aşează în genunchi şi plâng
Îşi fac semnul crucii înspre cer
De unde imploră ajutor.

Se amestecă fruntaşii
De-a valma cu cei din urmă
Fără să observe că mersul înainte
Parcurge o mare curbă!

Din vremurile aspre
Ce le-am trăit pe rând
Am văzut ţărani săraci
Şi nevoiaşi plângând.

Ţăranii, aceşti titani ai nemuririi
Deşi au muncă zi lumină
Sunt în zodia nefericită
Lucrarea lor nu e plătită.

Întâlneşti multe feţe triste
Atunci când te duci la piaţă
Sărmanii socotesc
„Pot cumpăra o raţă?"

Spitalele sunt pline de bolnavi
Cu microbi infestaţi
De mulţi ani adunaţi
Care-şi aşteaptă rândul
Să poată fi trataţi.

Ne mor tinerii cu zile
Şi este mare păcat
Slujba se face în pripă
Că preotul a mai avut un decedat!

Demografia ne arată cifre anormale
Că populaţia României anual scade
Se nasc puţini copii, în special la sate
Deşi s-au luat măsuri
Ca mamele să fie ajutate!

Mortalitatea infantilă este mare
Mai marii sănătăţii
Cer bani mai mulţi pentru spitale
Sunt spitale de-a dreptul ruinate
Nereparate din anul 1977.

Aici gândacii, şobolanii, mizeria
Sunt la ele acasă
Dar nimănui nu-i pasă!
Să ne unim toată glia
Să ridicăm România
Să dăm hoţia afară din ţară
Şi să scăpăm şi de ocară.

PROF. ION BOŞTINARU

Actuala clasă politică ar trebui să înveţe

Domnitorul Alexandru Ioan Cuza - părintele începutului modernizării României

În ultimii 160 de ani România a avut doar „4 bărbaţi“ de stat care şi-au dăruit întreaga viaţă modernizării şi dezvoltării naţiunii române, în cele mai grele clipe ale existenţei statului daco-român. Este vorba despre colonelul Alexandru Ioan Cuza care este un exemplu elocvent în prezent, prin care clasa politică coruptă de după Revoluţia Burgheză din 1948 a reuşit să oprească evoluţia dezvoltării rapide a Statului Român.

Trebuie totuşi să amintim că această evoluţie a fost începută în anii 1821 până în 1848, când Turcia a fost învinsă de Rusia închieindu-se Pacea de la Adrianopol din 1820. Perioada imediată a fost marcată de influenţa „Regulamentului Organic“ datorită „înţelepciunii“ genearalului Kiseleff.

Trădarea clasei politice din acea perioadă este egală cu trădarea clasei politice instaurată după decembrie 1989, când România a fost „ocupată politic, economic şi militar“ de interesele marilor puteri, în fruntea cărora s-a aflat SUA.

Deschiderea graniţelor la 22 decembrie 1989 a fost cea mai mare greşeală a României. Facem această precizare datorită faptului că România, după 40 de ani de „ţinut în frâu“ prin „directivele lui Stalin din 1947“, cum de altfel în prezent România este condusă discreţionar încălcându-se Constituţia, prin directivele Uniunii Europene de la Bruxelles.

În cele ce urmează prezentăm liniile directoare fundamentale pe care domnitorul Alexandru Ioan Cuza le-a dat dezvoltării Statului Român, a instituţiilor sale fundamentale începând cu armata, instituţiile publice din care a făcut parte şi justiţia. După Cuza a urmat o altă personalitate importantă a României, reprezentată de Regele Carol I. Acesta a avut o domnie îndelungată, de peste 46 de ani, contribuind esenţial la ieşirea definitivă de sub suzeranitatea turcească. A urmat marele bărbat de stat reprezentat de Regele Ferdinand, urmaşul la tron al Regelui Carol I care, prin inteligenţa, iscusinţa şi vitejia sa a reuşit la 1 decembrie 1918 să declare independenţa statului naţional, unitar, suveran.

A urmat pentru o scurtă perioadă de timp, într-o perioadă foarte tulbure, marele bărbat de stat, conducătorul armatei şi a statului, generalul Antonescu, care, indiferent de măsurile luate împotriva lui a rămas pentru totdeauna în Istoria României. Ultimul bărbat de stat care a continuat cu devotament, inteligenţă, sacrificându-şi viaţa, fără să trădeze ţara, a fost Nicolae Ceauşescu, un om simplu, dar cu cea mai iscusită minte, chiar de pe Glob. Spun acest lucru pentru că niciun conducător din Europa nu a reuşit într-o perioadă scurtă de timp să treacă România de la lampa cu petrol şi 70% analfabeţi la primul metrou românesc şi prima centrală atomo-electrică. Am spus aceste lucruri ca o continuare a perioadei de peste 150 de ani de emulaţie economică, militară şi politică care s-a terminat în anul 1990, când ne-au invadat „hoardele capitaliste“ din Vest. De aceea am considerat necesar, întrucât Istoria României este voit „scurtată“ în şcolile de toate gradele, datorită directivelor Uniunii Europene să prezentăm destul de succint personalitatea unui mare conducător de stat, acesta fiind Alexandru Ioan Cuza.

Alexandru Ioan Cuza

Alexandru Ioan Cuza (sau Alexandru Ioan I; n. 20 martie/1 aprilie 1820, Bârlad, Moldova/ d. 3 mai 1873, Heidelberg, Imperiul German) a fost primul domnitor al Principatelor Unite şi al statului naţional România. A participat activ la mişcarea revoluţionară de la 1848 din Moldova şi la lupta pentru unirea Principatelor. La 5 ianuarie 1859, Cuza a fost ales domn al Moldovei, iar la 24 ianuarie 1859 şi al Ţării Româneşti, înfăptuindu-se astfel unirea celor două principate. Devenit domnitor, Cuza a dus o susţinută activitate politică şi diplomatică pentru recunoaşterea unirii Moldovei şi Ţării Româneşti de către Puterea suverană şi Puterile Garante şi apoi pentru desăvârşirea unirii Principatelor Române pe calea înfăptuirii unităţii constituţionale şi administrative, care s-a realizat în ianuarie 1862, când Moldova şi Ţara Românească au format un stat unitar, adoptând oficial, în 1862, numele de România şi formând statul român modern, cu capitala la Bucureşti, cu o singură adunare şi un singur guvern.

Cuza a fost obligat să abdice în anul 1866 de către o largă coaliţie a partidelor vremii, denumită şi Monstruoasa Coaliţie, din cauza orientărilor politice diferite ale membrilor săi, care au reacţionat astfel faţă de manifestările autoritare ale domnitorului.

Primii ani de viaţă

Născut în Bârlad, Cuza a aparţinut clasei tradiţionale de boieri din Moldova, fiind fiul ispravnicului Ioan Cuza (care a fost de asemenea un proprietar de pământ în judeţul Fălciu) şi al Sultanei (sau Soltana), membră a familiei Cozadini de origini fanariote. Alexandru primeşte o educaţie europeană, devenind ofiţer în armata moldovenească şi ajungând la rangul de colonel. S-a căsătorit cu Elena Rosetti în 1844.

În anul 1848, Moldova şi Ţara Românească au fost cuprinse şi ele de febra revoluţiilor europene. Revolta moldovenilor a fost suprimată repede, dar în Ţara Românească revoluţionarii au preluat puterea şi au guvernat în timpul verii. Tânărul Cuza a jucat un rol suficient de important pentru a i se evidenţia înclinaţiile liberale, avute în timpul episodului moldovenesc, astfel că este transportat ca prizonier la Viena, de unde a fost eliberat cu ajutor britanic.

Revenind în Moldova în timpul domniei Prinţului Grigore Alexandru Ghica, a devenit ministru de război al Moldovei, în 1858, şi a reprezentat Galaţiul în divanul ad-hoc de la Iaşi. Cuza a fost un proeminent politician şi a susţinut cu tărie uniunea Moldovei şi Ţării Româneşti. A fost nominalizat în ambele ţări de către Partida Naţională, care milita pentru unire, în defavoarea unui prinţ străin. Profitând de o ambiguitate în textul Tratatului de la Paris, este ales domn al Moldovei pe 17 ianuarie 1859 (5 ianuarie după calendarul iulian) şi în Ţara Românească pe 5 februarie 1859 (24 ianuarie după calendarul iulian).

Elena Cuza

Elena Cuza se înrudea cu neamul Sturdzeştilor, al Balşilor şi al Cantacuzinilor. Judecând după portretul realizat de Szathmary, când avea 38 ani, putea fi socotită o femeie foarte mică şi subţire, cu o expresie severă, cu ochi negri şi foarte timidă. Educaţia ei urmase calea obişnuită în epocă: guvernantă franceză şi germană, pensionul Buralat, anturajul social şi literar al mătuşii sale Agripina Sturdza, din Iaşi.

În 1846 ea l-a întâlnit, s-a îndrăgostit şi s-a căsătorit cu Alexandru Ioan Cuza. El era o fire extrovertită, impulsivă, care se simţea bine printre oameni, se purta foarte galant cu femeile. Ea era o introvertită, cu o mulţime de inhibiţii. Slabele şanse ca acest mariaj să meargă au fost anulate de la început de incapacitatea Elenei de a-i oferi un urmaş soţului ei şi de faptul că a pus datoriile faţă de mamă înaintea celor faţă de soţ. La 30 aprilie 1844 scria: „Crede-mă, mamă, noile sentimente pe care le am faţă de soţul meu nu mă vor împiedica să te iubesc.” După ce s-au căsătorit, ei s-au stabilit în modesta casă a părinţilor lui Cuza, Ion şi Sultana, din Galaţi.

Deşi soţia sa nu a avut copii, ea i-a crescut ca pe proprii săi copii pe cei doi fii avuţi de Cuza cu amanta lui, Elena Maria Catargiu-Obrenović: Alexandru Ioan Cuza (1862 (unele surse menţionează anul 1864- 1889) şi Dimitrie Cuza (1865 - 1888), care s-a sinucis.

A împărtăşit cu stoicism exilul soţului detronat şi, după moartea acestuia la 16 mai 1873, „i-a păstrat memoria cu o extraordinară devoţiune, neîngăduind să se rostească un singur cuvânt despre slăbiciuni pe care le cunoştea, le îngăduise şi-o spunea cu mândrie – le iertase, ca singura care pe lume putea să aibă acest drept.“

Domnia

Domnia lui Cuza Vodă a fost caracterizată de o nerăbdătoare dorinţă de a ajunge din urmă Occidentul, dar efortul domnului şi al sprijinitorilor săi întâmpină rezistenţa forţelor conservatoare şi a inerţiilor colective. Mai grav, el stă sub semnul provizoratului, căci domnia lui Cuza este percepută ca pasageră; ţara a vrut un domn străin, l-a acceptat însă pe cel autohton, dar n-a renunţat la vechea doleanţă; în aşteptarea contextului prielnic, ea îngăduie un provizorat.

Reformele lui Cuza

După realizarea unirii, domnitorul Alexandru Ioan Cuza şi colaboratorul său cel mai apropiat, Mihail Kogălniceanu (ministru, apoi prim-ministru al României), iniţiază importante reforme interne: secularizarea averilor mânăstireşti (1863), reforma agrară (1864), reforma învăţământului (1864), reforma justiţiei (1864) ş.a., care au fixat un cadru modern de dezvoltare al ţării.

Întâmpinând rezistenţă din partea guvernului şi a Adunării Legiuitoare, alcătuite din reprezentanţi ai boierimii şi ai marii burghezii, precum şi a bisericii, în

(continuare în pagina 18)

(urmare din pagina 17)

înfăptuirea unor reforme, Cuza formează, în 1863, un guvern sub conducerea lui Mihail Kogălniceanu, care realizează secularizarea averilor mânăstireşti (decembrie 1863) şi dizolvă Adunarea Legiuitoare (lovitura de stat de la 2 mai 1864). În acelaşi an, Cuza supune aprobării poporului, prin plebiscit, o nouă constituţie şi o nouă lege electorală, menită să asigure parlamentului o bază mai largă, şi decretează (14 august 1864) legea rurală concepută de Kogălniceanu. În timpul domniei lui Cuza a fost conceput codul civil şi Codul penal de inspiraţie franceză, legea pentru obligativitatea învăţământului primar şi au fost înfiinţate primele universităţi din ţară, respectiv cea de la Iaşi (1860), care azi îi poartă numele, şi cea de la Bucureşti (1864). Tot în această perioadă a fost organizată şi armata naţională.

Secularizarea averilor mănăstireşti

Legea secularizării averilor mănăstireşti a fost dată de Domnitorul Alexandru Ioan Cuza cu scopul de a lua toate proprietăţile şi averile anumitor Biserici şi mănăstiri şi a le trece în proprietatea statului, pentru „a spori avuţia ţării". Tot în timpul lui Cuza unele mănăstiri şi schituri au fost desfiinţate total sau transformate în biserici de mir. Domnitorul Ioan Cuza a instituit un impozit de 10% asupra veniturilor nete ale mănăstirilor, bisericilor, anumitor seminarii, centre de asistenţă socială etc. În faţa acestor măsuri mitropolitul Sofronie Miclescu al Moldovei a făcut mai multe proteste, ceea ce a dus mai apoi la înlăturarea sa din scaun, această stare provocând, mai târziu, însăşi căderea guvernului Kogălniceanu. Legea secularizării a fost adoptată în 1863 şi, pe lângă cele enumerate mai sus, poate fi menţionată şi confiscarea anumitor averi pe care le aveau unele mănăstiri din Sfântul Munte Athos şi pe care le-au primit cu mult timp înainte de la alţi domnitori (Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul etc.) pentru ca monahii din Sfântul Munte să se roage pentru bunăstarea domniilor lor. În total, au fost preluate de la biserici aproximativ 25% din suprafaţa agricolă şi forestieră a Ţării Româneşti şi a Moldovei

Reforma fiscală

Reforma fiscală a fost materializată prin instituirea impozitului personal şi a contribuţiei pentru drumuri, generalizată asupra tuturor bărbaţilor majori, printr-o nouă lege a patentelor, prin instituirea impozitului funciar şi alte măsuri care au făcut ca la sfârşitul anului 1861, în preajma deplinei lor unificări administrativ-politice, Principatele Unite Române să fie dotate cu un sistem fiscal modern. Ar putea fi adăugată, pe plan cultural, „importanta iniţiativă a guvernului moldovean al lui Mihail Kogălniceanu, care a instituit, în toamna anului 1860, prima universitate a ţării, cea ieşeană."

Reforma agrară

Dezbaterile înverşunate care au avut loc în vara anului 1862 în privinţa proiectului de reformă agrară propus de conservatori şi adoptat de majoritate, dar nesancţionat de domnitor, au dovedit că maleabilitatea de care dădeau dovadă o bună parte dintre conservatori, în privinţa adoptării unui program general de reforme, nu concorda cu acceptarea de către ei a unei reforme agrare în sensul programelor revoluţionare de la 1848. De aceea, în anii imediat următori unificării administrative, nu s-a putut trece brusc la reforma agrară, ci s-a continuat, pentru o perioadă de timp, să se adopte reforme pe linia organizării moderne a statului, deoarece acestea nu întâmpinau opoziţia conservatorilor, încă stăpâni pe majoritatea mandatelor din adunare datorită sistemului electoral restrictiv. Reorganizarea departamentelor, legile pentru construirea căilor ferate, constituirea Consiliului superior al instrucţiunii publice, un regulament de navigaţie, organizarea corpului inginerilor civili, reorganizarea Şcolii de silvicultură şi o serie de măsuri premergătoare unei secularizări a averilor mănăstireşti au reprezentat, în această perioadă, concretizările planului de reforme.

Din momentul în care conducerea guvernului a fost preluată de Mihail Kogălniceanu, aducerea din nou în dezbatere a reformei agrare a dus la izbucnirea unui violent conflict între guvern şi majoritatea adunării. A urmat lovitura de stat de la 2 mai 1864 când deputaţii au fost evacuaţi din sală de un detaşament militar şi Adunarea Legiuitoare dizolvată. Această lovitură a sporit puterea domnitorului Cuza, şi totodată a înlăturat monopolul politic al conservatorilor asupra majorităţii în adunare. Sancţiunea poporului prin plebiscit şi recunoaşterea noii stări de lucruri de către puterea suzerană şi puterile garante au creat posibilitatea decretării Legii rurale în sensul programului paşoptist, desfiinţându-se relaţiile feudale în agricultură şi procedându-se la o împroprietărire a ţărănimii clăcaşe.

Prin Legea rurală din 14/26 august 1864, peste 400.000 de familii de ţărani au fost împroprietărite cu loturi de teren agricol, iar aproape alţi 60.000 de săteni au primit locuri de casă şi de grădină. Ţăranii împroprietăriţi au devenit contribuabili la bugetul de stat, rezultând astfel o lărgire a bazei de impozitare. Fragmentarea terenurilor şi lipsa utilajelor agricole moderne au dus la scăderea producţiei agricole în următorii ani, dar repartizarea ei a fost mai echitabilă. Reforma agrară din 1864, a cărei aplicare s-a încheiat în linii mari în 1865, a satisfăcut în parte dorinţa de pământ a ţăranilor, a desfiinţat servituţile şi relaţiile feudale, dând un impuls însemnat dezvoltării capitalismului. Ea a reprezentat unul din cele mai însemnate evenimente ale istoriei României din secolul al XIX–lea.

Dupa desfiinţarea Adunării Legiuitoare (2 mai 1864) Cuza pierde sprijinul tuturor partidelor politice şi, pentru a putea guverna, se înconjoară de o camarilă formată din funcţionari corupţi care primesc funcţii şi contracte cu statul; corupţia şi sifonarea banului public mai ales în lucrări de infrastructură ating cote ridicate.

Alte reforme

În timpul guvernului condus de Mihail Kogălniceanu, s-a trecut la etapa hotărâtoare a înfăptuirii reformelor. Astfel, primul demers făcut, într-o direcţie în care guvernul ştia că nu avea să întâmpine opoziţie pe plan intern, a fost acela al secularizării. La 13/25 decembrie 1863, la propunerea guvernului, adunarea a votat secularizarea averilor mănăstireşti cu 93 de voturi contra 3. Era o măsură de însemnătate majoră, datorită căreia era recuperat peste un sfert din teritoriul naţional. Apoi au fost elaborate şi promulgate Legea contabilităţii, Legea consiliilor judeţene, Codul Penal şi Legea instrucţiunii publice, precum şi crearea Consiliului de Stat. Tot acum se înfiinţează Şcoala Naţională de Arte Frumoase, la Bucureşti, la conducerea căreia este desemnat Theodor Aman şi este inaugurată, în premieră, o Şcoală de Medicină Veterinară.

Analizând suita de evenimente, unele cu caracter realmente revoluţionar, se poate spune că sub domnia lui Alexandru Ioan Cuza au fost puse bazele statului unitar român modern. Practic, nu există domeniu de activitate economică, social-politică, culturală, administrativă sau militară din ţară, în care Cuza să nu fi adus îmbunătăţiri şi înnoiri organizatorice pe baza noilor cerinţe ale epocii moderne.

Prima linie de cale ferată din România

În septembrie 1865, Alexandru Ioan Cuza a acordat companiei engleze Barkley-Stanisforth construirea liniei ferate Bucureşti-Filaret-Giurgiu (fiind calea cea mai scurtă care lega capitala ţării cu Dunărea şi astfel cu restul lumii). Lungimea liniei avea 70 km, la un preţ de construcţie de 196.500 franci pe kilometru. La 19/31 octombrie 1869 regele Carol I al României face inaugurarea acestei primei linii de cale ferată, care avea să fie prelungită în 1870 cu încă 2,6 km până la Smârda.

Abdicarea şi exilul

Regimul personal instituit de Cuza după 2 mai 1864 a provocat nemulţumirea liberalilor radicali, care ulterior au făcut cartel cu conservatorii; acest fapt a slăbit poziţiile domnitorului şi a animat activitatea monstruoasei coaliţii (denumire promovată în epocă de presa favorabilă lui Cuza), hotărâtă să-l înlăture. Complotiştii au reuşit să-şi realizeze planurile atrăgând de partea lor o fracţiune a armatei (colonelul C. Haralambie, maiorul D. Lecca ş.a.), şi l-au constrâns pe domnitor să abdice în noaptea de 10/22–11/23 februarie 1866. La aceasta a contribuit însuşi Al. I. Cuza, care nu numai că nu a luat măsuri în privinţa factorilor reacţionari, ci, într-un discurs, se arăta dispus să renunţe la tron în favoarea unui principe străin precum prevedea una din dorinţele divanelor ad-hoc din 1857 (fapt susţinut şi de o scrisoare adresată unui diplomat străin). Pe actul iscălit de Cuza scria: „Noi, Alexandru Ioan I, conform dorinţei naţiunii întregi şi angajamentului ce am luat la suirea pe Tron, depun astăzi,11 februarie 1866, cârma guvernului în mâna unei Locotenenţe Domneşti şi a Ministrului ales de popor". Două zile mai târziu, Cuza - împreună cu soţia, amanta şi cei doi fii - a părăsit Bucureştiul spre Braşov.

A fost instituită o locotenenţă domnească alcătuită din Lascăr Catargiu, Nicolae Golescu şi colonelul Nicolae Haralambie din partea armatei. Conducerea guvernului a revenit lui Ion Ghica; apoi Senatul şi Comisia au proclamat ca domnitor pe Filip de Flandra, din casa domnitoare belgiană, dar acesta nu a acceptat coroana. Provizoratul locotenenţei domneşti a luat sfârşit abia după ce Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a acceptat să devină principe al României, la 10 mai 1866. Proclamarea domnitorului Carol I şi aprobarea Consituţiei din 1866 s-au făcut printr-un plebiscit cu rezultate asemănătoare (peste 99% voturi pentru) cu cel din mai 1864.

Această abdicare silită putea avea consecinţe grave pentru România, pentru că, după înlăturarea lui Cuza, satele au fost înspăimântate că reforma agrară nu va mai avea loc.

La 3 aprilie 1866 la Iaşi a avut loc o demonstraţie (orchestrată de Rusia) a Mişcării Separatiste care a cerut anularea unirii Moldovei cu Ţara Românească şi a promovat un candidat obscur la tronul Moldovei: Nunuţă Roznovanu,

Poarta Otomană a mobilizat armata la Dunăre pentru a interveni în România, unirea fiind recunoscută doar pe timpul domniei lui Cuza.

Restul vieţii sale şi-a petrecut-o în exil, locuind majoritatea timpului la Paris, Viena şi Wiesbaden. A încercat să revină în ţară ca persoana privată, dar nu a reuşit. Domnitorul Carol I a transmis cererile Consiliului de Miniştri, care a refuzat să acorde permis de intrare în ţară.

A fost înmormântat iniţial la Biserica Domnească de lângă Palatul Domnesc de la Ruginoasa, conform dorinţei sale, iar după cel de-al Doilea Război Mondial, osemintele sale au fost mutate la Biserica Trei Ierarhi din Iaşi.

Guvernanţi, salvaţi şi sprijiniţi cartea şi presa scrisă!

REVISTA PRESEI LOCALE

Ziarul „JURNAL DE ARGEŞ“

Vila Florica rămâne în patrimoniul Consiliului Judeţean Argeş

Miercuri, 11 octombrie, plenul Camerei Deputaților a votat Legea privind achiziționarea Ansamblului Conacului Brătianu (Vila Florica) de la Ştefănesti în care funcționează Centrul de Cultură Brătianu, instituție de cultură a Consiliului Județean Argeş. Conform acestei legi Vila Florica se achiziționează cu bani de la bugetul de stat.

„Argeşul a reprezentat şi va reprezenta un simbol atunci când vorbim de istorie şi momentele cele mai importante ale istoriei țării noastre. Un astfel de simbol este Vila Florica ştiut fiind faptul că familia Brătianu este familia care a întemeiat România modernă. Din prima zi a mandatului meu, am făcut tot ceea ce este necesar ca Vila Florica să rămână în patrimoniul județului Argeş. Mă bucur că efortul depus a avut rezultatul dorit şi că astăzi avem siguranța că Ansamblul Conacului Brătianu - Florica va rămâne în patrimoniul județului nostru. Vreau să mulțumesc tuturor celor care au fost alături de noi în tot acest timp şi nu în ultimul rând parlamentarilor care au susținut această inițiativă legislativa“, a declarat preşedintele CJ Argeş, Dan Manu.

Demersului conducerii Consiliului Județean Argeş i s-au alăturat mai mulți academicieni şi oa-meni de cultură ce au semnat un memorandum de susținere pentru achiziționarea Vilei Florica. ***(M.S.)***

Noutăţi legate de controlul de la minister venit la Direcţia Silvică Argeş

În ediția anterioară, ziarul nostru vă informa că în urma uneia dintre cele mai ample sesizări de până acum, sesizare care înregistrează aproape 700 de file, Corpul de Control al Ministerului Apelor şi Pădurilor efectuează verificări la Direcția Silvică Argeş. În principal, sesizarea, şi pe cale de consecință verificarea, vizează un schimb de suprafețe având că scop trecerea terenului pe care s-a amenajat Parcul Lunca Argeşului, de la Direcția Silvică la Primăria Piteşti. Situația este cu atât mai complicată cu cât, după cum se ştie, investiția din Lunca Argeşului s-a făcut din fonduri europene, sumele ridicându-se la aproximativ 10 milioane euro. Acestei stufoase plângeri i s-au mai adăugat şi altele, făcute de angajații direcției, care au avut câte ceva de spus împotriva şefului Armand Chiriloiu şi care au profitat de prezența reprezentanților guvernamentali pentru a-şi spune oful.

Ziarul „GHERILA“

Judecătorul Ion Rebeca, despre excesul de putere:

„Şi un judecător are vulnerabilităţi. Poate ceda din cauza presiunilor sociale, politice, dar tăria de caracter îl va determina să n-o facă!“

Curtea de Apel Piteşti a marcat săptămâna trecută Ziua Justiției Europene, susținând tematici provocatoare, precum „Abuzul de Drept“ sau „Excesul de Putere“. Judecătorul Ion Rebeca, preşedinte al Secției I Civile, a deschis acest eveniment, având-i ca participanți pe decanul Baroului Argeş, Luminița Ioana, pe inspectorul general şcolar Dumitru Tudosoiu şi avocați de marcă ai județului, printre care Dragoş Nicolescu. Invitații au fost elevi din cadrul Liceului Dinu Lipatti, care, preț de peste o oră, şi-au lăsat telefoanele mobile de-o parte, ascultând dezbateri despre drepturile juridice, despre drepturile la educație, dar mai ales despre condițiile în care oricine poate săvârşi un exces de putere sau un abuz de drept. Discursurile organizatorilor au fost punctuale, dar mai ales foarte atractive. Judecătorul Ion Rebeca a susținut mai multe opinii despre cum un magistrat poate ajunge să săvârşească un exces de putere, aducând în discuție un exemplu care a marcat întreaga omenire, şi anume cel al deciziilor luate de Pillat din Pont, privind răstignirea Mântuitorului.

Află când se pot depune cererile pentru ajutorul de încălzire!

Începând de miercuri, 1 noiembrie, la Mioveni se va demara acțiunea de primire a cererilor şi a declarațiilor pe propria răspundere pentru acordarea ajutorului pentru încălzirea locuinței pentru sezonul rece 2017 - 2018.

Cine poate beneficia de ajutoarele pentru încălzirea locuinței

Familiile sau persoanele singure ale căror venituri nete lunare pe membru de familie sunt mai mici de 615 lei. Familie - soțul, soția, precum şi alte persoane, indiferent dacă între acestea există sau nu relații de rudenie, care au acelaşi domiciliu ori reşedință şi/sau care locuiesc şi gospodăresc împreună, sunt înscrise în cartea de imobil şi sunt luate în calcul la stabilirea cheltuielilor de întreținere a locuinței;

Persoană singură - persoana care a împlinit vârsta de 18 ani, care locuieşte singură şi nu se mai afla în întreținerea părinților, precum şi persoană cu vârsta cuprinsă între 16 şi 18 ani, care locuieşte şi se gospodăreşte singură şi are capacitate de exercițiu anticipată, potrivit prevederilor art. 40 din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată.

Ziarul „ARGEŞUL“

Piteştiul, încotro?

Primarul Cornel Ionică a făcut ieri un fel de bilanț al activității din acest an şi a adus în atenție proiectele avute în vedere în perioada următoare. Edilul-şef a răspuns şi unor critici potrivit cărora prin proiectul de reabilitare a unor rețele de apă şi canalizare ar urma să fie afectate străzi care abia au fost asfaltate. „Nu e adevărat. Nu vor fi afectate străzile reabilitate recent. În plus, când ne mai întâlnim noi cu 43 milioane euro de la Uniunea Europeană, cât valorează acest proiect?“, a spus Ionică.

Ziarul „ATITUDINE ÎN ARGEŞ“

Ducele de Albota:

Hai să nu sărim pe parlamentari şi să-i tăvălim... să nu îi transformăm în nişte ţinte!...

La şedința de joi a Colegiului Prefectural, desfăşurată în sala mare a C.J. Argeş, s-aprodus o minune. Ducele de Albota nu a criticat pe nimeni, din contră, a ținut să calmeze spiritele destul de încinse privitoare la parlamentarii județului, care, o dată la patru ani, îi satură pe edili de promisiuni, după care dispar la Bucureşti. Preşedintele filialei județene a Asociației Comunelor Argeş, Ion Dumitru, s-a arătat împăciuitor cu privire la conflictul ce mocneşte între primari, pe de o parte, şi parlamentarii județului, pe de alta. Ion Dumitru: „Am luat legătura cu domniile lor. Şi vă garantez că vor veni la întâlnirile noastre. Rugămintea mea este, însă, cea de a nu sări pe ei să îi tăvălim. Haideți sa nu îi transformăm în nişte ținte, aşa cum a fost ultima dată, la Mioveni. Ei nu pot să facă tot ce vrem noi, tot ce le cerem noi. Dar pot să încerce. Ei vin să le spunem, să încerce să facă inițiative parlamentare. Haideți să nu îi mai tăvălim, că, până la urmă, tot noi i-am ales.“ Ducele de Albota şi-a încheiat discursul în stilu-i caracteristic: „Teama mea nu e de dumneavoastră, teama mea e tot de idiotul de 'colo (primarul de la Miceşti, Dumitru Voicu, n.r.), că ăla cine ştie ce mai face...“ ***(L.S.)***

Ziarul „ANCHETA“

Procurorul argeşean Mihaela Focică a fost audiată la CSM

Săptămâna trecută, procurorul argeşean Mihaela Focică a fost audiată la CSM, în prezența ministrului Justiției. Fosta directoare a Penitenciarului Colibaşi şi-a exprimat în cadrul şedinței Secției pentru procurori a CSM punctul de vedere cu privire la raportul Inspecției Judiciare realizat în urma controlului la DNA, în urma căruia a izbucnit un uriaş conflict între Anticorupție şi IJ.

Măsuri drastice luate de poliţie şi autorităţile locale după bătălia romilor de la Bascov

Incidentele grave din centrul comunei Bascov, care s-au petrecut acum câteva săptămâni, le-au determinat pe autoritățile locale şi pe oamenii legii să ia măsuri severe pentru a preîntâmpina noi astfel de evenimente. Marți, 26 septembrie, două clanuri de romi s-au luat la bătaie în centrul localității, chiar în fața Primăriei Bascov şi a Secției de Poliție, zeci de etnici atacându-se reciproc cu arme albe. Polițiştii au fost nevoiți să tragă câteva focuri de armă pentru a-i potoli pe romii agresivi, incidentul fiind aplanat abia după intervenția trupelor de mascați.

8 NOIEMBRIE – Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil

Cu ocazia sărbătorii Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil Primarul GHEORGHE STANCU, în numele colectivului de angajaţi ai Primăriei Bascov, urează tuturor cetăţenilor care îşi serbează ziua numelui, un călduros şi sincer „La mulţi ani!”

Primarul Oraşului Mioveni, ION GEORGESCU, urează cetăţenilor din oraşul Mioveni şi din judeţul Argeş, care poartă numele Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Brăduleţ - ALECU EVLAMPIE, urează cetăţenilor din această comună, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“ un călduros „LA MULŢI ANI!” şi împlinirea tuturor dorinţelor!

Notarul public GRANCIU AUREL, urează argeşenilor, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“ „La mulţi ani”!

Biroul Judecătoresc VASILE IORDACHE, transmite tuturor cetăţenilor judeţului Argeş, cu numele „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, cele mai sincere urări de bine, împlinire şi sănătate! „La mulţi ani!”

NICOLAE OIŢĂ, director general al SC ARGINTEX Piteşti SA, urează angajaţilor, clientelor şi prietenilor, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“ un călduros „LA MULŢI ANI!”

GHEORGHE BREBEANU, primarul comunei Runcu de Dâmboviţa, urează tuturor celor ce îţi serbează ziua numelui, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, fericire şi împliniri!

Primarul comunei Bogaţi, ION GÂRLEANU, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, o viaţă senină ca o zi de primăvară! „La mulţi ani”!

DUMITRU SECĂREANU, primarul comunei Dâmbovicioara, urează consătenilor şi argeşenilor ce poartă numele „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, să aibă parte numai de bucurii, împliniri şi fericire! „La mulţi ani”!

Cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, aleasa cetăţenilor oraşului Ştefăneşti, doamna Ioana Jenica Dumitru, urează tuturor sărbătoriţilor, tradiţionalul „La mulţi ani” şi fericire!

ION DUMITRU, primarul comunei Albota, urează tuturor sărbătoriţilor, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, fericire şi împlinirea tuturor dorinţelor! „La mulţi ani”!

ION IONESCU, primarul comunei Cicăneşti, transmite cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Cu ocazia sărbătoririi „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“ primarul comunei Stoeneşti, MARIN ION, transmite sincere urări de sănătate şi fericire! „La mulţi ani!”

Primarul comunei Valea Iaşului, domnul BARBU NICOLAE, urează un „La mulţi ani fericiţi” tuturor argeşenilor care îşi serbează numele de „Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil“.

Primarul IONEL DULAMĂ, al comunei Rucăr, urează cetăţenilor, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“ tradiţionalul „La mulţi ani!” şi o viaţă senină ca o zi de primăvară!

CASA DE AJUTOR RECIPROC a pensionarilor militari, prin preşedinte col. (r) Brezan Ioan, urează tuturor care îşi serbează ziua numelui de „Sfinţii Arhangheli Mihail şi Gavriil“, tradiţionalul „La mulţi ani”!

Primarul comunei Băiculeşti - NICOLAE DRAGNEA urează cetăţenilor din comună, care îşi serbează ziua numelui cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“, fericire şi numai bucurii! „La mulţi ani”!

Primarul comunei Muşeteşti, CONSTANTIN OANCEA – urează tuturor locuitorilor comunei, un călduros „La Mulţi Ani!”, cu ocazia sărbătorii „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“

Primarul nou ales la Primăria Coşeşti în alegerile din anul 2016, domnul Florin Petre, urează tuturor cetăţenilor, călduroase mulţumiri cu privire la alegerea sa, şi un sincer „La mulţi ani!” cu ocazia marii sărbători a „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“

Viceprimarul comunei Domneşti, Ion Zăvoianu, urează tuturor cetăţenilor comunei, cu ocazia „Sfinţilor Arhangheli Mihail şi Gavriil“ tradiţionalul şi nemuritorul „La mulţi ani!“